ЛЕЛЬ-РЕВЮ

1 '97

З УСІХ МИСТЕЦТВ НАЙВАЖЛИВІШИМ Є МИСТЕЦТВО КОХАННЯ

ЖАК КУССО

ПРОБУДЖЕНА МУМІЯ

Анонім

ВИПАДОК В КУПАЛЬНІ

ЯН ПАРАНДОВСЬКИЙ

ЧАРІВНЕ ЯЙЦЕ

ЕФРАЇМ СЕВЕЛА
З А КОГО ВИ МЕНЕ МАЄТЕ?

БУЛО це справді давно, і я ще не досягнув нинішнього становища, зате, в порядку компенсації, не був такий товстий, а худий і рухливий, і на голові моїй на місці нинішньої лисини ледве піддавалася гребінцю вперта густа чуприна, в яку так любили запускати свої пальчики юні дівиці, що пестили нас тієї пори·невтомно в різних містах і містечках нашої неосяжної радянської батьківщини.

Як ви знаєте, я в ті роки багато їздив у відрядження, наче хлопчик на побігеньках, тому що марудився біля самісінького підніжжя моєї теперішньої кар'єри. І була в цьому своя чарівність: новизна вражень, несподівані зустрічі, а головне — якнайдалі від очей начальства, отож і почуватися можна вільніше.

Занесла мене доля якось до Риги. Інспекція кадрів. Щось на зразок цього. Робота нескладна, часу вільного — прірва. Приїхали ми на кілька днів з Колею Філіповим, таким же інструктором-початківцем, як і я. Обидва молоді й здорові, і погуляти страх як кортить. А воно ж Рига. Не місто, а мрія. Порт, моряки і західний дух. Розкутість. У ресторанах — джази, збожеволіти можна. Жінки одягнені — Москва в порівнянні з ними глибока провінція.

Я в цьому спокусливому місті був уже не вперше, мав уявлення про тамтешні звичаї і знав, що, де й почім. До готелю ЦК, ясна річ, ані ногою. Там, хоч комфортабельно й дешево, мені робити нічого. Цілодобовий нагляд, стерильність, як у лікарні, ні привести, ні вивести, чергові дами на поверхах, мов цербери, пильнують мораль партійних пожильців і при найменшому порушенні суворих правил доповідають куди слід, а це означає, що був ти у відрядженні востаннє.

Чоловік з моїм досвідом звичайно зупинявся у готелі «Рига» — в самісінькій пуповині міста біля оперного театру. В цьому готелі, збудованому в стилі радянського модерну, жити було дорого, проте затишно. Всі принади «солодкого життя» ще не зовсім совєцької Риги були до твоїх послуг. Тієї пори. Тепер не знаю, можливо, і той райський куточок прибрали до рук. Чого гріха таїти, ми ж уміємо пригладжувати те, що чимось відрізняється, і приводити все до спільного знаменника, нудного, як спокій на кладовищі.

У цьому готелі, де зупинялись переважно іноземні туристи і совєцька еліта — офіцери високого рангу, актори, вчені й такі, як ми, голодні партійні хлопчики з Центру, яких тут, у провінції, приймали як всесильних можновладців, — був свій заведений порядок: гостям чоловічої статі дуже ненав'язливо, а головне, безкоштовно підсовували на ніч до постелі дівиць на вибір. Білявих і чорнявих. Юних і зрілих. Тубільних латишок і наших русоп'ятих. Вся втіха обходилась у вартість вечері на двох, замовленої в номер. І все. Цілком по кишені навіть таким голодранцям, як ми з Колею Філіповим. Можна було легко вкластися в добові, що їх нам платили у відрядженні, і не витрачати кровні із зарплатні, які належали сім'ї, що чекала в Москві повернення татуся.

А займався постачанням живого товару вгодований молодик з пикою викидайла, що торгував одеколоном і туалетним милом у мармуровому холі готелю в кіоску «Сангігієна». До речі, у нього ж таки можна було дістати закордонні презервативи. Тонесенькі, як павутинка, і з вусиками на головці, що доводили жінку до нестями. Треба було тільки неголосно сказати йому, в якому номері ти зупинився і о котрій годині бажано одержати товар. І в точно обумовлений час, коли вже на столі парувала принесена офіціантом з ресторану вечеря, лунав негучний стукіт у двері й заходила феміна — блондинка чи брюнетка, але, незалежно від масті, неодмінно з гарною фігурою і цілком пристойними манерами пересічної совєцької службовки. Така собі «швидка сексуальна допомога». І навіть модні тієї пори великі дамські сумки скидалися на лікарський саквояж з набором медичних інструментів. Вип'є, закусить, а потім роздягнеться, не погасивши світла, щоб ти споглядав усі її принади і в міру оголення доходив до запаморочення, і в ліжку покірливо й ненав'язливо робитиме все, що твоїй небагатій фантазії заманеться. І піде собі рано-вранці, лишивши тобі свій номер телефону на відірваному клаптику газети і поцілувавши тебе сонного в щічку, від чого ти, остаточно прокинувшись за кілька годин, знаходив на неголеній щетині відбиток губної помади у формі сердечка.

Того разу, як ви здогадуєтесь, ми з Колею Філіповим подалися просто з вокзалу до готелю «Рига», де нас чекав замовлений з Москви номер «напівлюкс» з двох кімнат: спальні на два ліжка і вітальні з ванною, яка з'єднувалася з обома кімнатами.

Ми кинули речі в номері і почимчикували до ліфта — хутчіш донизу, в хол, до кіоску «Сангігієна», щоб нагадати пикатому здорованеві, що ми тут і він цілком може посилати до нас дівиць для «парного етюду», тобто для одночасного вживання їх на двох поряд розташованих ліжках з подальшим обміном — кавалери міняють дам.

У холі під пудовими бронзовими люстрами гуде юрба, як звичайно у великих готелях. Ми проштовхалися до кіоску «Сангігієна», і я отетерів. Пикатий хлопець стояв за стійкою і грайливо теревенив з неземною істотою. Юне, років сімнадцяти, створіння, з класичною голівкою, в сірій кролячій шубці, яку носять школярки-підлітки, і в береті з такого ж хутра. Божество! Тендітна тростиночка! Неземне

У колажі використано фото Юрія Юхацкова та живопис Слави Семерикова (Естонія) «ЯБЛУКО».

Лель-ревю

ІЛЮСТРОВАНИЙ ЖУРНАЛ ЗАРУБІЖНОЇ ЛІТЕРАТУРИ ТА МИСТЕЦТВА ПРО КОХАННЯ

№ 1 (18) 1997

Засновник і видавець — фірма «Деркул» (свідоцтво про реєстрацію: серія КВ, № 849).

Журнал видається з квітня 1994 року. З червня 1992 року редакція також видала 30 номерів журналу «Лель»; передплатний індекс 74283.

Макет Віталія Крюкова.

На 1-й стор. обкладинки фото Андрія Грейжа.
На постері фото Юрія Юхацкова.

Підписано до друку 24.06.1997 р.
Тираж 16000 примірників.
Ціна договірна.

Адреса редакції: 254119, Київ-119, вул. Дегтярівська, 38-44, «Лель».
Телефон/факс: (044) 211-02-68.

Сканування і обробка ілюстрацій, набір, верстка комп'ютерного центру фірми «Деркул».
Тел.: (044) 211-06-90.

Виготовлення фотоформ — Видавництво «АртЕк».
Тел.: (044) 221-52-54.

Віддруковано в АО «Книга», 254655, МСП Київ-53, вул. Артема, 25.

створіння з величезними очима газелі і дивовижно стрункою фігуркою, яка вгадувалася по ніжках, затягнутих у сірі домашнього плетива панчохи.

Ми з Колею Філіповим стояли, роззявивши роти, і Коля прошепотів засмучено, що ця, мовляв, істота не з категорії товару, який постачають. Авжеж, підтвердив я, таких він нікому не постачає. Сам вживає. Ще дитя. Школярка. До готелю зайшла випадково. Може, мама з татом послали з якимось дорученням? А що теревенить з пикатим здорованем з кіоску «Сангігієна», то це випадковий збіг і до її моральності ніякого відношення не має.

Я з Колею не погодився. Я був сповнений сумнівів. Так, звичайно, вона анітрохи не схожа на тих дівиць, які стукали до мене в номер. Вона несказанно гарна цнотливою чарівністю красуні, яка входить у пору цвітіння. Її величезні очі так невинно й здивовано розкриті на цей гомінкий, як вулик, багатомовний мармуровий хол, просякнутий наскрізь пороками всіх континентів, що так і кортить підійти до неї, побожно взяти за руку і вивести звідси геть, подалі, на чисте повітря. До шкільних подруг.

— От бачиш, — сказав Коля. — Іде. Вона тут випадково. Вона не з тих. Ходімо, спитаємо в пикатого. Він тільки підтвердить.

— Обійдемося без пикатого, — сказав я, і, як згодом твердив Коля, очі мої загорілися хижим блиском, який буває у мисливського пса. — Зараз ти, Колю, пересвідчишся, яке ти наївне пташеня.

І я шугнув у юрбу, їй навперейми. Аж біля обертових дверей наздогнав сіру кролячу шубку, порівнявся й інтимно зашепотів у вушко під хутряним беретом:

— За десять хвилин я вас чекаю у себе... Четвертий поверх... Номер чотириста двадцять п'ять... Отже, за десять хвилин.

Прошепотів усе це без загравань у голосі, а тоном наказу.

Я навіть не глянув на неї. Тому не знаю, як вона сприйняла мої слова. Чи почервоніла, чи поблідла?.. Я завбачливо загальмував, розчинився в юрбі і став пробиватися до Колі Філіпова.

— Ходімо, — поквапив я його. — За десять хвилин вона буде в нас у номері. Ми повинні приготуватись до зустрічі.

— Ти з глузду з'їхав! — вигукнув Коля. — Вона що, погодилась?

— Мене це не цікавить. Я їй велів. І певен, не помилився.

— Вона тобі по пиці не затопила?

— Хочеш мати свою частку — не пащекуй, товаришу Філіпов. Нам треба приготуватись до її приходу.

Спантеличений Коля Філіпов стогнав і ойкав у ліфті, не замовкав на всьому шляху довгим коридором, а в номері, повалившись у крісло, пророк:

— Б'юсь об заклад на будь-яку суму, що ти марно чекатимеш до ранку.

— Не хочу з тобою битись об заклад, — відмахнувся я, квапливо скидаючи з себе одяг і надягаючи піжаму, яку дістав з валізи. — Тільки-но постукає, ласкаво прошу забратися звідси, і крізь скляні двері між вітальнею і спальнею можете дивитись виставу, яку я тут з нею зіграю на канапі. І облизуватись. Тихенько.

Коля зайшовся заливистим сміхом, і так гучно, що я спершу не розчув слабенького стукоту в двері. Колин регіт обірвався на верескливій ноті — він раніше від мене розпізнав звук і, підхопившись із крісла, забігав по вітальні. Я жестом показав йому на скляні напівпрозорі двері до спальні, а коли він зник, застебнув гудзики на піжамній куртці, нервово відкашлявся і відчинив вхідні двері. На порозі стояла вона. У сірій кролячій шубці, у зсунутому на вухо береті з кролячого хутра, і великі, глибокі, мов у газелі, очі дивились на мене сором'язливо й очікувально.

— Прошу.

Я зачинив за нею двері і непомітним порухом руки за спиною повернув ключ у замку.

Серце гучно калатало під піжамною курткою. Я почувався невпевнено і був збуджений неймовірно. У тому, як вона дозволила мені зняти з неї шубку, як стягла з чарівної голівки берет і, лишившись у зеленій, в талію, коротенькій сукні, сіла на канапу, поклавши руки на коліна, й глянула на мене з довірливою і водночас поблажливою усмішкою, я шкірою відчув, що мене чекає безліч сюрпризів і Коля Філіпов за напівпрозорою шибкою, де темнів силует його фігури, що припала до дверей, дістане казкову втіху як глядач. Мене ж чекають швидше за все неприємності.

Опустившись у крісло навпроти неї, я теж усміхнувся, очевидно, ідіотською усмішкою, і став гарячково міркувати, що робити далі.

Її не здивувало, що я зустрів її в піжамі. Це вже добре. Але вона сидить, наче школярка в гостях у дядечка, і, судячи з її обличчя, навіть не уявляє, чого я жду від неї. Роздягатися вона й не збиралась. У погляді її і в кожному порусі голівки, коли вона зі щирою цікавістю розглядала умеблювання вітальні, не було й натяку на ту розв'язність і позірну грайливість, які безпомилково визначали жінок, що професійно займалися цим ділом.

— Ну що ж, почнемо, — бадьоро сказав я, потираючи змокрілі долоні.

— Що почнемо? — невинно втупилась вона в мене.

— Як що? — засовався я в кріслі і навіть прикрив розкриту ширінку в піжамних штанях, за якою світилося моє голе тіло. — Ну, а що роблять чоловік і жінка увечері в такій затишній обстановці, коли залишаються, так би мовити, наодинці?..

Вона засміялася.

— Не знаю. Розкажіть мені...

Із спальні за скляними дверима за моєю спиною я почув легеньке чмихання. Це Коля Філіпов давився стримуваним реготом.

— Як тебе звуть? — спитав я, щоб виграти час і знайти вихід із становища, в яке я сам себе поставив.

— Рита, — сказала вона лагідно й довірливо. — А вас?

Я назвався. Вигаданим іменем, звичайно.

— Ви інженер? — спитала вона.

— Чому ти так вирішила?

— А ви схожі на одного інженера... татового приятеля.

— А хто твій тато? — насторожився я.

— Хіба ви не знаєте? Він — велика людина в нашому місті.

У спальні знову чмихнув Коля Філіпов, і Рита звела брови, прислухалась.

— Нічого, нічого, — заквапився я і пересів до неї на канапу. — Це вода... в трубах парового опалення.

Тепер, коли я сів поруч з Ритою на канапу і поклав руку на спинку, ніби обнявши її, Коля Філіпов міг споглядати цю зворушливу картину у фас.

— Розумієш, дитинко, — тоном недбалим, проте в міру, лишаючи можливість для добропристойного відступу, заговорив я, і рука моя, що лежала на спинці канапи, за її шиєю, торкнулась її плеча і стала легенько пестити гострий, ще дитячий виступ під вовняною сукнею рухами інтимними й наполегливими. — Ти мені подобаєшся як жінка.

Вона не скинула моєї долоні зі свого плеча і слухала, дивлячись мені просто в очі з якоюсь цікавістю, в якій не прозирало навіть тіні сексуального інтересу.

— І я тобі, сподіваюсь, не бридкий.

Вона кивнула.

Я з полегкістю зітхнув і став прокладати дорогу ближче до мети.

— Що ж нас зупиняє? Чому ми не можемо... любити одне одного?

Вона пересмикнула плічками, і моя рука, скотившись, застряла між спинкою канапи і її талією, так що я пальцями міг промацати під тканиною сукні край трусиків, там, де гумка стягує їх на попереку.

— Я вас зовсім не знаю...

— Але ж ти прийшла до мене в номер... і такої пізньої пори.

— Ви мене попросили... — невинно розкрила вона газелячі очі.

— Що значить, я тебе попросив? У готелі сотні людей живуть. І якби інший тебе запросив до свого номера, ти б і йому не відмовила?

— Не знаю. Можливо...

— Он ти яка пташка? — з удаваним здивуванням закотив я очі.

— Яка? — насторожилася вона.

— Не прикидайся дурненькою. Давай говорити про діло.

— Давайте.

— Отак краще. Ти молода, певне, студентка.

Вона кивнула.

— Я теж був студентом. Знаю, що таке жити на стипендію... а в дівчини потреби... косметика там... панчішки... капелюшки... на стипендію не розженешся...

Вона слухала, дивлячись мені просто в очі, і я вирішив іти напролом, щоб вирватися з цієї вже добряче набридлої мені словесної лузги, в якій сам загрузав, пробиваючись манівцями.

— Я вже не студент, добре заробляю і... залюбки допоміг би... такій чарівній... Скажи мені... і я тобі зроблю подарунок...

Запропонувати їй гроші готівкою я не наважився, вважаючи, що «подарунок» не так покоробить її ще не зовсім звичне вушко.

Вона зсунула брови на переніссі і дивилась мені в очі, ображено кліпаючи волохатими віями.

— За кого ви мене маєте?

— Отакої! — Я легенько ляснув долонею по її коліну і не забрав руку, а пальцями проліз під край зеленої сукні й засовав ними вгору спершу по плетеній панчосі, а коли вона скінчилася гумкою, відчув голе пружне стегно.

— Заберіть руку, — попросила вона, і її губи затремтіли: ось-ось заплаче. — Я невинна дівчина.

— Ти ніколи не спала з чоловіком?

— Ніколи.

Я підхопився з канапи і, забувши про Колю Філіпова за шибкою дверей, нервово заходив по вітальні туди й сюди, смішний і недоладний у своїй піжамі.

— Чого ж ти до мене прийшла?

— Ви мене запросили...

— Навіщо?

— А це... вам краще знати.

— Не знаєш? Ти що, благувата? Преш до чоловіка вночі у номер... на перший поклик... і не знаєш, навіщо тебе запросили?

Її очі до країв набухли слізьми і, переповнившись, капнули двома струмочками по щоках.

— Я можу піти...

Та при цьому вона не зробила руху, щоб підвестись, і сльози все ще повзли по щоках до кутиків губ, збираючись там великими краплями.

— Я тебе не жену, — вгамувавши свій гнів, перевів я подих, підійшов до неї впритул і поклав долоню на голову, аби втішити, заспокоїти її. А потім потихеньку, без галасу випровадити.

Я стояв і гладив її по маківці й непомітно збудився, і мій напружений член вивалився з піжамних штанів, замаячив перед її носом. Вона відсмикнула голову і тильним боком долоні затулила рота... Миттєвий здогад сяйнув у моєму мозку. Я рішуче забрав її долоню від розкритого рота і тицьнув їй у губи свого прутня.

Цього разу вона не відсахнулася. Прийняла його в рота, м'яко обтиснувши губами. Глибоко-глибоко. І заграла язиком. Рухами виснажливо-солодкими, від яких у мене засвербіло в носі.

Вона робила мінет. Вміло. І з насолодою. Прикрила млісно очі, і волохаті вії лягли темним оксамитом на не просохлі від сліз ніжні щічки.

У мене дзвеніло в голові від подиву і насолоди. Її гнучкий пружний язик творив дива, а губки, пухкі й міцні, ритмічно й лагідно рухались по члену від основи аж до головки й назад.

Я мало не вив. Мої коліна затремтіли, готові підітнутись. Стався вибух, виверження вулкану. Вона не відвела голови, не

Фото: Юрій Юхацков

відпустила його з рота, а кількома рухами горла проковтнула все, що я вивергнув. Потім облизала його язиком, притримуючи долонькою, і робила це доти, аж доки він зм'якнув, стиснувсь і зник у піжамних штанях.

Тоді вона відкинулася на спинку канапи і глибоко, вдоволено перевела подих. Я впав поруч на канапу, порожній, мов вичавлений лимон. І враз згадав про Колю Філіпова. За каламутною шибкою дверей не видно було його силуета. Мабуть, приводить себе до тями у ванній.

— Ну, — потроху опритомнюючи, сказав я кволим голосом. — Тепер ти подарунок візьмеш?

— Навіщо ви мене ображаєте? — Її очі знову наповнилися слізьми. — Я можу піти, якщо ви цього хочете.

Я нічого не розумів. Мені потрібна була ясність.

— Може, вип'єш зі мною?

— Що ви? Я не п'ю. І якщо мама почує запах вина, то знаєте, що вдома буде?

— Хто ж ти, хай тобі біс, така?

— Рита, — закліпала вона пухнастими віями і довірливо всміхнулася мені.

— Звідки тобі знайомий цей здоровило, що торгує в холі парфюмерією?

— Це хто? Сеня, чи що?

— Може, й Сеня. Я його імені не маю честі знати.

— Його сестра зі мною вчиться. У них немає вдома телефону. Ось я й зайшла, щоб їй передати...

— Ясно, — протягнув я.

Мені нічого не було ясно. Я ніяк не міг збагнути, що за птаха ця Рита, зрозуміти мотиви її вчинків.

І тут мені сяйнула ідея.

Я підхопивсь і подався до ванни, причинивши за собою двері. У ванній, як я й чекав, пасся геть очманілий Коля Філіпов.

— Неймовірно, — простогнав він, стиснувши голову руками.

— Хочеш, спробуй і ти? Я в спальні почекаю.

Коля захлинувся від захвату, протиснувся повз мене і зник за дверима, які вели до вітальні, а я пустив з крана холодну воду і став обполіскувати обличчя.

Я ще втирався рушником, як з вітальні долинув галас. Ритин голос, що зривався на крик, примусив мене насторожитись.

— Ідіть геть! Ви що надумали? Групове згвалтування? Я закричу! Я міліцію покличу!

Я вискочив до вітальні, схопив розгубленого Колю за плечі й виштовхнув його до ванної, примовляючи обурено:

— От негідник! Подумати тільки, не можна на хвилинку відлучитися! Це мій сусід. Двері лишилися незамкнені, і він зайшов сюди... І почав чіплятися? Так? Робити тобі мерзенні пропозиції? Ну, я йому покажу! Яке хамство!..

Рита плакала на канапі, сховавши обличчя в долоні й похиливши голову до колін. Я гладив її по плечах, по волоссю, а вона хлипала, наче скривджена дитина, і руки моєї не відштовхувала.

— За кого ви мене маєте? Що я вам поганого зробила? Я до вас як до людини, а ви...

— Пробач мені, дівчинко... — втішливо нашіптував я, боячись, що сльози перейдуть в істерику, в крик, і тоді прибіжать з коридору, почнуться з'ясовування і мені не уникнути халепи. — Ну хто міг подумати... На хвилинку тебе залишив, і цей хам, цей нікчема...

За шибкою дверей темнів застиглий Колин силует; він чув кожне моє слово.

— Цей покидьок... цей шакал... без совісті й честі.

Приспана моїм голосом, Рита схилилася мені на груди, глибоко й тепло дихаючи в розстебнутий комір піжамної куртки. Вона вже не плакала. Її долонька спочивала на моєму стегні й, непомітно зсунувшись до ширінки, лягла на змалілий, стомлений прутень. Я ж застромив свою руку під край її сукні, просунувся по ніжному стегенцю до трусиків і, поворушивши пальцями, дістався до кучерявого волосся.

Рита почала глибоко, збуджено дихати, зронила голівку мені на живіт і м'якими теплими губами знову взялася за мій прутень, який зразу напружився. Почався другий сеанс мінету. Солодший і смачніший від першого. Рита була невтомною і професійно вмілою. Вона забирала до дивовижно місткого ротика все, навіть яєчка, і перекочувала їх язиком, як морська хвиля перекочує, набігаючи на берег, велику гальку. Я був на сьомому небі від насолоди, якої зазнавав. Навіть постогнував. Чим добив остаточно знехтуваного Ритою Колю Філіпова, що прикипів до дверей.

Згодом, коли я, геть спустошений, лежав ниць на канапі, Рита, глянувши на годинник, заквапилася додому. Подаючи їй сіру кролячу шубку, я знічено й розгублено шукав можливість висловити їй свою подяку і знову забурмотів про подарунок.

Рита кинула на мене смутний, сповнений образи погляд.

— Я до вас більше не прийду. Ви — примітив.

І пішла геть, м'яко, безгучно причинивши за собою двері. Прекрасна, мов небесне створіння, мов сон, який потішив і випарувався. Щоб більше ніколи не повторитись.

Я стояв розгублений, приголомшений у своїй недоладній піжамі. І Коля, що виповз із спальні, мав вигляд не кращий за мій.

Оце загадка. Ну ж бо, розв'язуйте її, професоре. Минуло стільки років, а я, коли згадаю, доходжу до головного болю. Хто така Рита? Як зрозуміти її поведінку? Чи вчинила вона так лише зі мною? Чи з кожним, хто її повабить? Але ж домагання Колі Філіпова вона з гнівом відкинула? А Коля був хлопець вродливіший від мене. Натяк на подарунок викликав її обурені сльози. Ніяких почуттів до мене вона не могла мати. То як же?.. ♥

Переклав з російської
ЮРІЙ ПОПСУЄНКО

Фото: Юрій Юхацков

ЕРОТИКИ

ОЛЕНА САВЧЕНКО

СОН

Забавный сюжет мне
приснился
Вчера в эротическом сне:
Как будто мой милый
женился.
Женился, конечно, на мне!

Мне снилось: в тоске и
кручине
Что стала я верной женой.
Сидели юнцы и мужчины,
Когда-то любимые мной.

Когда-то они оплошали,
Подолгу на мне не женясь...
Зачем же они не решались
Законом скрепить нашу связь?

И все, кто со мною встречался,
В чьей путалась я бороде,
Вдруг поняли: поезд умчался,
Оставив его не у дел.

И каждому вспомнились ночи,
Объятия, скачки верхом...
И каждый обиделся очень
На нас с молодым женихом.

Мужчины рыдали, как дети,
И выпили много вина.
Мужчин слишком много на
свете,
А я, как известно, — одна!

Во сне я летала, как птица,
Красиво махая рукой
Мужчинам, ужасным тупицам,
Увы, опоздавшим жениться
На мне, на хорошей такой!

* * *

Сама с собой наедине
Лежу безгрешно, как
покойник...

Как лихо свищет по весне
Веселый соловей-разбойник!

И хочется, раскрыв окно,
Забыв надеть трусы и платье,
Как в приключенческом кино,
Упасть кому-нибудь в объятья!

О, сколько сладких сердцу мук
Подарит мне повеса ловкий!
Приди скорее, милый друг!
Сожми меня тисками рук!
(Пока супруг в командировке.)

"БОРОДИНО"

Скажи-ка, дядя, ведь недаром
Навязчивым ночным
кошмаром
Мне снится в полночь иногда
Твоя густая борода...

Ответь мне, дядя, почему же
Отлично выбритого мужа
Лицо приятное вполне
Мне не является во сне?

Хочу понять такую штуку:
Быть может, этот сон мне в
руку?
А коль не в руку, то куда
Присниться может борода?

Искала я ответа в книжках.
Я думала своим умишком,
Что Фрейд или товарищ Кон
Мне растолкуют этот сон.

Но бестолкова я, как ступа.
Кто расшифрует сон мой
глупый?
К чему мне снится иногда,
В остатках каши, щей и супа,
Висящая до ниже пупа,
Твоя густая борода?

МОНОЛОГ ХИТРО...[1] ЖЕНЫ

Пока я носки тебе штопаю,
Уставшая, клятая, мятая,
Ты смотришь на древнюю
статую,
Любуясь классической ...[2]

Я бодро танцую у печки,
А ты на диване валяешься
И как самовар накаляешься,
Взирая на древнюю гречку!

Мечтаешь поехать в Европу...
(Нет, видели вы эгоиста!
Он хочет под видом туриста
Смотреть на заморские ...[3]

Зачем тебе, сокол мой ясный,
Руины седой старины?
Нет ...[4] на свете
прекрасней,
Чем ...[5] законной
жены.

---

1 ...умной.
2 фигурою.
3 чудеса.
4 фигуры.
5 фигура.

Фото: Олександр-Студія

Радість сексу

Алекс Комфорт

ШКІРА

ШКІРА — головний нестатевий сексуальний орган, недооцінюваний більшістю чоловіків, котрі зосереджують усю увагу на пенісі та кліторі; жінки краще розуміють значення шкіри в сексі. Вони вважають, що запах і відчуття шкіри чоловіка вочевидь мають велике значення для сексуальної привабливості (або непривабливості), хоча можна і не усвідомлювати цього.

Шкіра також здатна збуджувати сексуальні почуття. Не лише відчуття від доторку до неї, але й її прохолодність, структура, м'якість можуть викликати цілу гаму сексуальних переживань. Ефект впливу можна посилити, навмисне підкресливши ті чи інші якості шкіри або використовуючи різні матеріали для одягу, особливо хутро, гуму, шкіру, чи облягаючий одяг. Якщо все це вас збуджує, викликаючи відповідну сексуальну реакцію, скористайтеся цим.

ПАХВИ

Класичне місце для поцілунків. Ні в якому разі не треба голити волосся під пахвами. Можна замість долоні прикрити партнеру рот пахвою в момент оргазму, якщо він голосно кричить. Якщо ви робите це долонею, потріть її спершу в себе, потім у партнера під пахвою.

Пахва — ще одне місце для злягання, варіація, що її застосовують час від часу. Робіть так само, як при зляганні, коли пеніс затиснутий між грудьми. Пеніс перебуватиме під пахвою правої руки жінки, але значно нижче, щоб тертя впливало на основну частину пеніса, а не на його головку. Покладіть ліву руку партнерки собі на шию, а праву заведіть їй за спину і тримайте своєю правицею. Відчуття в неї виникнуть від натискання на груди. Їх можна посилити, натиснувши ве-

Фото: Юрій Юхацков

ликим пальцем ноги на клітор, якщо жінка цього захоче. Не такий уже це видатний трюк, але спробувати можна, якщо ідея вам до вподоби.

КУПАННЯ

Купання удвох може бути чудовою увертюрою до сексу або ж його фіналом. Якщо ви приймаєте удвох звичайну ванну, ви знайдете у цьому свою чарівність, навіть якщо й доведеться спертися на водопровідні труби. Намилювати одне одного, обтирати — це теж своєрідна гра, яка закінчується більш інтимними заняттями. Ванна після любощів повертає вас до домашніх справ чи роботи. Є дуже великі ванни і ванни «для бесід», але побачити їх можна хіба що в дорогих готелях.

Злягання під душем — непогана розвага, якщо ви підходите одне одному за зростом. Звичайна ванна вдома чи в готелі замала: ви повідбиваєте собі лікті. Крім нових вражень, нічого в цьому немає.

Інша річ — секс під час купання. Увесь сенс любощів у воді полягає в тому, що ви почуваєтесь ніби в невагомості чи в польоті; жінка, якщо вона завелика для різноманітних індуських поз, стає легкою, і ви здатні робити з нею такі вправи, які не під силу жодному акробатові. Усе це було знову відкрито у плавальних басейнах Каліфорнії. Коли ми врешті впритул займемося міським дизайном майбутнього, аналогічні умови з'являться не лише в будинках мільйонерів.

А поки що є море, ще тепле після того, як спочиє. На пляжі з пологою мілиною можна залишитися непоміченим навіть удень, вийшовши з води у плавках чи купальному костюмі, — люди подумають, що ви займалися зарядкою або вчились рятувати потопаючих на воді. Басейни мають такі додаткові зручності для сексу, як сходинки й поручні, але вода в них, як правило, хлорована.

Вода не заважає фрикціям, але, якщо вона відносно прохолодна, може знадобитися енергійне розтирання, щоб викликати ерекцію навіть у чоловіка, який палає бажанням. Тому, перш ніж увійти у воду, непогано ввести статевий член у піхву, якщо це можливо, а жінці — надягти ковпачок на шийку матки. Нам, правда, не доводилося чути про якусь шкоду, якої б завдала жінці морська вода, але хлорована вода в басейні може викликати подразнення, як це буває з очима. Можна почати злягання просто на березі біля води, якщо на пляжі, крім вас, нікого немає, але пісок потім заважатиме вам ще кілька днів.

Надувний матрац — це постіль на водяній подушці, але на ній важко втриматися і треба бути дуже обережним. Нам доводилося чути про людей, які суміщають злягання з плаванням, навіть з підводним, але подробиць вони не повідомляли. Статевий акт під водою, якщо це не поверховий контакт, вимагає надто великого запасу повітря через напружене дихання під час оргазму. ♥

Переклад з англійської

Фото: Олександр-студія

В КУПАЛЬНІ

Оповідання

СТОЯВ спекотний липневий день. Спека ополудні сягала небувалої сили. Знеможені, розімлілі від жари мешканці губернського міста Н. валялись напівголі в затінках веранд, у холодку під садовими деревами, навіть під рясними кущами порічок.

Здавалося, ніщо не могло вгамувати пекельної духоти. Газована вода, яку поважно називали «зельтерською», остуджувала ненадовго.

У таке-от пекло потрапив Григорій Петрович Первухін, студент-залізничник, прибувши в наше місто в нагальній справі, що торкалась його практики на Н-ській залізниці.

Цілий день пролежав він у тісному й задушному номері готелю. Спробував був освіжитись у хирному, запорошеному садочку, що ріс при будинку, але, наковтавшись пилюки та обліпившись павутиною, повернувся в кімнату, опустив на вікнах штори, роздягся догола і сів при відчиненім вікні.

— Ні, більше терпіти неможливо. Треба скупатися в холодній ванні, та чи є вона в цій халабуді?

Він подзвонив. З'явився лакей і тільки посміхнувся, почувши про ванну:

— Навіщо ж її тримати? Я вже п'ять років тут служу, і ви перший заговорили про ванну. В нас народ простий — взимку йде до лазні, а влітку на річку. Воно й дешевше, і менше клопоту. Та й поплавати веселіше, попірнати на волі. А коли вам жарко, то чому б не піти в купальню? Вона в нас велика і навіть досить чиста...

«І чому ж я сам про це не згадав?» — подумав Первухін і спитав, як пройти до купальні. Швидко одягся, загорнув чисте готельне простирадло, білизну і рушив у дорогу.

Добиратись було недовго. Пройшовши одну вулицю і звернувши ліворуч, почав спускатися до річки Мурашки, тепер нікудишньої, але при весняній повені і при зливах вона ставала бурхливим потоком. З віддалі повіяло приємною прохолодою, стало вільніше дихати, полегшав крок — і за кілька хвилин Первухін був у купальні, у великій, неохайній на вигляд будівлі. З неї виходили вже скупані з вузликами, з кошиками та з мокрим волоссям.

Сплативши в касу належну суму, Первухін пішов за провожатим.

Узявши на защіпку двері, студент кваппливо роздягся і, щоб охолонути, сів на лаву, склавши на грудях руки, задоволено оглянув своє молоде, ще не зношене тіло, погладив себе попід пахвами та між ногами.

В сусідньому номері лунали веселі жіночі голоси, хлюпотіла вода, тупотіли босі ніжки. Очевидно, там, за дощаною стіною, була жіноча купальня.

Охолонувши як належить, юнак підійшов до краю помосту, став на перший східець, занурив ноги у воду і, здригнувшись від холоду, швидко пірнув з головою. Побув у воді не більш як чверть години. Цілком освіжившись і відпочивши від спеки, він піднімався східцями... У ту хвилину й привернув його увагу веселий дівочий регіт за стіною. Підбадьореним Первухіним оволоділа цікавість... Поглянувши на стіну, він зразу ж помітив на висоті людського зросту, певне, навмисно зроблену дірочку.

Підступив до неї і притулився оком...

В сусідній купальні бавилась гарненька дівчина — струнка, ніжно-рожева, ще не зовсім розвинута, з пругкими стоячими персами. Хлюпалась у воді, як дитя, бризкала з долонь на подругу, яка купалася з нею. Вона то вистрибувала на поміст, тікаючи від подруги, то хапала її за шию, і вони разом пірнали...

Виходячи на поміст, дівчина доконче мала повернутися обличчям до Первухіна. Не одриваючись од дірочки, він милувався тим дивом, бачив, як пустунка граційно вигиналась, вижмакуючи воду із густих кіс, бачив її перса — пругкі, як м'ячики, вони здригались і злегка хилитались. Юнак споглядав чарівний, наче викарбуваний з мармуру живіт, стрункі стегна і гарні ніжки з рожевими нігтиками. І цілком зачарувала й затуманила його бідну голову грядочка темного пушку, що притаїлася внизу живота між ніжками. Первухін напружив усю свою увагу, захоплено розглядав у тому пуховому затінку вузеньку щілинку між нижніх губок, ледь розтулених, наче для поцілунку.

Пройнятий тим видивом, студент зовсім не помітив, що відбувається з ним самим, — його «незваний гість», швидко збільшуючись в об'ємі, піднявся голівкою вгору, наче не відаючи меж своєї снаги, набув майже вертикальної постави.

А пустунка тим часом розсунула точені ніжки і пальчиками розтулила нижні губки.

— Пашо! — гукнула вона до подруги, яка ще хлюпалася у воді. — А глянь-но сюди! Ой, що я тобі покажу!..

І тут студент став свідком того, як та Паша, пишна, соковита брюнетка років двадцяти п'яти, миттю вискочила з води, міцно обняла дівчину і звалила її на поміст. Навалившись на подругу, яка жартівливо захищалася, вона взялась жорстко тертися своїм пишним тілом об античну фігурку.

Пустунка реготала, а Паша розпалювалась, уся тріпотіла, як спіймана на гачок рибина.

Первухін не міг встояти у своїй схованці — він похитувався від хвилювання, зблід, але не одривавсь од дірочки.

А юна красуня, задоволена запалом подруги і сама не менш збуджена, стискала її в обіймах своїми чарівними ніжками. Нарешті дівчата встали з килимка і ліниво рушили до води. Первухін спостерігав, як вони полоскали свої розпашілі обличчя (і не тільки), а потім пішли одягатись...

Одягався й студент. Кваплячись, він од хвилювання не потрапляв ногами й руками куди слід. Не встиг навіть причесатися, тільки натяг на голову кашкет і вибіг із номера. Дівчат уже не побачив.

Зате біля входу його зустрів недавній провідник. На його обличчі блукала лукава посмішка. Ніби він щось знав, про щось догадувався.

— Скажи-но, братику, — звернувся до нього Григорій Петрович, озирнувшись, — що це за панночки пустували в купальні?

— А що — сподобались? — посміхнувся молодий служник.

Довелося Первухіну ще раз тицьнути йому невеличкого хабаря.

— Та, котра при тілі, — Паша, їхня покоївка, — доповів хлопець.

— Ти кажи, дурню, хто в о н а !

— Вона? — здивувався служник. — Ясно хто! Купріянова вона. Найбагатші в окрузі купці — Купріянови. А вона — їхня дочка, Маруся. На виданні вже панночка...

Ті відомості вмить отверезили Первухіна. Він зітхнув і, загрібаючи чобітьми дорожню пилюку, пішов до готелю.

Спека в місті Н. ставала ще нестерпнішою.

♥

З російської переклав
АНДРІЙ М'ЯСТКІВСЬКИЙ

*Оповідання невідомого російського автора кінця XIX ст.

Зінаїда Серебрякова. КУПАЛЬНИЦЯ. 1911

ЧАРЛІ ЧАПЛІН — ВОСЬМЕ ДИВО СВІТУ

(16 квітня 1889 року – 25 грудня 1977 року)

Геніальний Чарлі Чаплін подарував світові 80 фільмів. Але він був генієм не лише в кіно, а й у коханні. Одружувався Чаплін чотири рази, й у трьох випадках його обраниці мали не більше 18 років. Гарем коханок, здебільшого з Голлівуду, взагалі не піддається обліку. І, що вражає, усі коханки в один голос називали великого комедіанта секс-машиною. А він, опустивши очі, скромно йменував себе “восьмим дивом світу”.

МІЛДРЕД ГАРРІС

Понад усе Чарлі цінував невинність. І шукав саме таких дівчаток. А зваблював їх, запросивши знятися у черговому фільмі. Першою, щодо кого він застосував цей прийом, була 14-річна Мілдред Гарріс, з якою Чаплін познайомився 1916 року. Але, замість швидкої кар'єри, дівчина доволі швидко завагітніла. І спокусникові не залишилося нічого іншого, як узяти шлюб, що він і зробив 23 жовтня 1918 року. Одразу після весілля з'ясувалося, що ніякої вагітності не було. Та оскільки Мілдред була привабливою, ошуканий чоловік вибачив молодій дружині, і вони почали жити разом. Приблизно через рік Мілдред народила сина, але той прожив лише три дні. Зі смертю дитини перестала існувати й сім'я — розлучення було оформлено 1920 року.

ЛІТА ГРЕЙ

Не треба думати, що, одружившись, Чаплін припиняв скакати у гречку. На Літу Грей, приміром, він поклав око ще 1914 року, коли тій ледве пішло сьоме літо. З того часу він не випускав дівча з поля зору. У дванадцять років воно вже весело стрибало по студії, тішачи око маестро. Ще через три роки, під час зйомок «Золотої лихоманки», він робить спробу дефлорувати Літу. Але вона дуже злякалася і зчинила гвалт. Пізніше Літа згадувала про цей випадок так:»...Він цілував мене в губи та шию, його пальці, наче стріли, снували по моєму збудженому тілу. Він шалено притискався до мене, і мій переляк поступився місцем огиді». Тоді Чаплін змінив тактику наступу: замість сили почав застосовувати ніжність і ласку. І через

В колажі використано фото Валерія Анзилова

Мілдред Гарріс

Літа Грей з синами Чарлзом та Сіднеєм

дванадцять місяців дівчина вже носила в собі дитя. Їй на той час було 16, йому — 35 років. Переміг Чарлі юнку не в набридлому ліжку, а на кахлевій підлозі у ванній. Вона чи послизнулася, чи просто втомилася чинити опір.

Але вагітність — це новий шлюб. А він ніяк не збігався з планами митця. Він запропонував зробити аборт. Літа відмовилася. 24 листопада 1924 року у Мексиці відбулося весілля.

Звичайно, такий шлюб довго тривати не міг. Незважаючи на те, що подружжя встигло завести двох діточок. Першою не витримала Літа: саме вона подала документи на розлучення. Її заява до суду складалася з 42 сторінок. Більше того: заява була роздрукована і продавалася на вулицях по 25 центів за примірник. Дуже практичною виявилася молода дружина. Аби ця «сповідь» мала попит, вона ризикнула відкрити деякі інтимні подробиці спільного життя із знаменитим комедіантом. Приміром, повідомила, що впродовж цього періоду він мав п'ятьох коханок, що не раз пропонував їй зайнятися груповим сексом, поштурхував за відмову кохатися орально і навіть зізнавався в бажанні злягатися з нею перед публікою.

Полін Годдар

ПОЛІН ГОДДАР

Після таких потрясінь Чарлі став дещо обачнішим. І про третє одруження усі дізналися з певним запізненням. З актрисою Полін Годдар він познайомився, коли їй було 20 років. Деякі журналісти твердять, що вони побралися у квітні 1934 року на борту яхти маестро. Інші вважають, що весілля не було взагалі. Сам Чаплін заявив, що все відбулося 1936 року, про що було зроблено відповідний запис у судовому журналі яхти.

Нова дружина була досить врівноваженою, сумлінно виховувала його дітей від попереднього шлюбу. Але і вона не змогла довго втриматися біля Чарлі, якого переслідували скандали, пов'язані з жінками.

ДЖОАН БЕРРІ

1941 року знаменитий маестро запросив на кінопроби 22-річну Джоан Беррі. За традицією він невдовзі опинився з нею в ліжку, але цього разу з ініціативи дами. І потрапив у пастку. Джоан почала переслідувати знаменитість. Вона приїжджала до Чарлі додому будь-якої години дня і ночі. Била шибки у вікнах. Погрожувала самогубством. Купалася під його вікнами голою в струменях поливальної машини. Одного разу Чапліну вдалося дати шантажистці грошей і відправити з Голлівуду до її рідного Нью-Йорка. Але вона незабаром повернулася до Лос-Анджелеса і, зламавши двері, залізла до будинку маестро. Її заарештувала поліція і запроторила до в'язниці на 30 діб. Під час цієї процедури з'ясувалося, що Джоан на третьому місяці вагітності. Вийшовши з в'язниці, Джоан подала на Чапліна позов, вимагаючи визнати його батьком дитини. Вона легко довела, що певний час вони жили разом, що вона часто приїжджала до нього, і гроші на ці поїздки давав їй Чаплін. Обвинувач називав Чарлі «похітливим псом», вимагав від 55-річного генія кіно довідку про його здатність чи нездатність мати статевий акт. Перше Чаплін з гордістю підтвердив. Врешті-решт суд визнав його винним. У жовтні 1943 року Джоан народила дитину. Аналізи крові показали, що до її зачаття Чаплін не мав причетності. У квітні наступного року суд виправдав маестро, але зобов'язав його регулярно сплачувати Джоан певну суму на виховання дитини.

Джоан Беррі

НА ПАРНАСІ

Уна О'Ніл

УНА О'НІЛ

Звичайно, ця історія відібрала багато сил і нервів. Але вона не завадила йому покласти око на 17-річну Уну О'Ніл, дочку знаменитого драматурга Юджіна О'Ніла. За нею упадали сини Чапліна, але неперевершений татусь енергійно розштовхав їх ліктями, і в червні 1943 року Уна стала його четвертою і останньою дружиною.

Але преса не давала спокою Чапліну. Його увесь час переслідували журналісти, називали «розпусником», «ліваком». 1952 року сім'я генія назавжди покидає Сполучені Штати і оселяється у живописному швейцарському містечку Веве, неподалік Женевського озера, Шільйонського замку та снігових гір... Почалося спокійне й розмірене домашнє життя. Пізніше Чаплін написав: »Якби я раніше зустрів Уну або іншу схожу на неї дівчину, у мене ніколи не було б жодних проблем з жінками. Я чекав її усе життя, хоча цього і не усвідомлював».

Уна подарувала чоловікові восьмеро дітей. Останнє, — коли йому було вже за 70 років.

...ТА ІНШІ

Але у зітханнях Чарлі щодо минулих «проблем з жінками» не слід шукати щирого жалю. Він пишався тим, що у його ліжку перебували такі зірки, як племінниця Черчілля актриса Мейбл Норман, кінокрасуні Една Первіанс, Пола Негрі, Маріан Девіс, Клер Шерідан, а також Пеггі Хопкінс Джойс, за оксамитовими плечима якої було п'ять одружень і всі — з чоловіками-мільйонерами!

Чарлі Чаплін одного разу сказав: «Інтимні стосунки — це найвитонченіше мистецтво, і щоб досягти в нім успіху, його треба постійно і невтомно вдосконалювати». Що він і робив упродовж свого довгого життя. Навіть у період свого щасливого і безхмарного життя з Уною, зустрічі з якою «чекав усе життя»... ♥

НА НАШОМУ СЕКСОДРОМІ ВСІ БАЖАЮЧІ — ПАРИ ЗАКОХАНИХ ТА ПРИНЦИПОВІ ОДИНАКИ — ЗМОЖУТЬ УПЕВНИТИСЯ В СВОЇХ ЗНАННЯХ, НАБУТИ НОВИХ, ЩОБ З ЧАСОМ ПЕРЕВІРИТИ ЇХ ПРАКТИКОЮ.

У МЕНЕ ЧАСТО БОЛИТЬ ГОЛОВА. ЛІКАР КАЖЕ: МІГРЕНЬ. УВЕЧЕРІ БІЛЬ ПОСИЛЮЄТЬСЯ. ЧОЛОВІКА ЦЕ ПОЧИНАЄ ДРАТУВАТИ, БО ЯКИЙ З МЕНЕ У ТАКОМУ СТАНІ «СЕКСУАЛЬНИЙ ПАРТНЕР»? ЩО РОБИТИ?

— Насамперед — не відмовляти чоловікові. Американський лікар Коуч, який практикує в Оклахомі, переконаний: секс лікує мігрень набагато краще, ніж пігулки. Його дослідження дозволили зробити висновок: на кожного четвертого пацієнта подібна терапія діє миттєво. Інші відчувають полегшення трохи згодом. Причина такого ефекту в тому, що любовна гра за впливом на організм подібна до стресу: вона супроводжується активним продукуванням ендорфінів, які швидко вгамовують біль.

СЕРЕД МОЇХ ПОДРУГ БАГАТО ХТО ПОВИСКАКУВАВ ЗАМІЖ У СІМНАДЦЯТЬ-ВІСІМНАДЦЯТЬ РОКІВ. МЕНІ ВЖЕ ДВАДЦЯТЬ ОДИН, А БРАТИ ШЛЮБ НІЯК НЕ ХОЧЕТЬСЯ, ХОЧ І Є З КИМ. НЕ ЙТИ Ж ЧЕРЕЗ СИЛУ?

— На такий випадок, як ваш, у «Леля» є тест. Підрахувавши кількість набраних балів за кожну відповідь, Ви легко визначите, чи не засиділися у батьківській хаті. Отже: ЯКІ ЧОЛОВІКИ ВАМ ПОДОБАЮТЬСЯ?

1. ЗА ЗОВНІШНІСТЮ: а) маловиразні — 1 бал; б) симпатичні — 3; в) вродливі — 5; г) дуже вродливі — 21; д) схожі на Штірліца у виконанні В.Тихонова — 22; е) Вам байдужа зовнішність чоловіків — 0.

2. ЗА РОЗУМОМ: а) невиразні — 1; б) середні — 3; в) розумні — 5; г) розумні, наче Сократ — 21; д) розумні, наче Штірліц у виконанні В.Тихонова — 22; е) їхній розум не має для Вас значення — 0.

3. ЗА ВІКОМ: а) до 20 років — 1; б) від 21 до 30 років — 3; в) від 31 до 40 років — 5; г) понад 40 років (як Штірліц у виконанні В.Тихонова) —10; д) вік не має значення — 0.

Якщо Ви набрали понад 50 балів, негайно на рушник! 21—50 — можете трохи почекати із шлюбом. 4—20 — з Вами все гаразд, і головне — не поспішаючи вибирайте підходящого чоловіка. Якщо Ви майже нічого не набрали — все одно рано чи пізно треба виходити заміж — готуйтеся!

ЧИ МОЖУТЬ У ЧОЛОВІКА РАПТОМ ЗНИКНУТИ СПЕРМАТОЗОЇДИ? А ТО МІЙ ЧОЛОВІК ЩОСЬ ПОЧАВ УНИКАТИ ЛІЖКА...

— Буде краще, коли діагноз Вашому чоловікові поставить лікар, а не він сам. Напевне, Ваша половина тимчасово втратила потенцію. Слід подбати про її відновлення, а не ховатися від дружини чи комплексувати з цього приводу, вигадуючи всілякі нісенітниці.

А втім, сильний стрес таки може призвести до повного або часткового зникнення сперматозоїдів. У таких випадках людина стає безплідною, але здатність до злягання може цілком зберегти.

ЯК МОЖНА ПІДВИЩИТИ СТАТЕВУ ПОТЕНЦІЮ?

— Наводимо один із рецептів народної медицини: ЧАЙ ІЗ ХМЕЛЮ. Столову ложку сухих суцвіть (шишок) залийте склянкою окропу. Каструлю накрийте кришкою і кип'ятіть на слабкому вогні п'ять хвилин. Охолодіть, процідіть і пийте двічі на день по півсклянки перед їдою. Краще щоразу готувати свіжий чай, а не кілька літрів одразу. Термін лікування — 10 днів.

ЧИ МОЖНА ЗАЗДАЛЕГІДЬ, ЩЕ ДО ШЛЮБНОГО ЖИТТЯ, ЯКОСЬ ДІЗНАТИСЯ ПРО ВЛАСНУ ЗДАТНІСТЬ ЧИ НЕЗДАТНІСТЬ МАТИ ДІТЕЙ? ЩОБ ПОТІМ СЮРПРИЗІВ НЕ БУЛО.

— «Лелеві» така методика невідома. Але, як повідомляла світова преса, співробітники американської клініки безплідності в результаті досліджень виявили, що 83 відсотки пацієнток, які страждали на ендометріоз (хвороба, яка нерідко позбавляє жінку здатності мати дитину), мають руде волосся. Можливо, природа таким чином вирішила позначити людей, схильних до цього захворювання. Отже, якщо Ви рудоволоса, не забувайте частіше навідуватися до гінеколога. І, сподіваємося, у Вашому особистому житті все буде гаразд.

— ЧИ МОЖНА ПІДХОПИТИ МОЛОЧНИЦЮ, КОРИСТУЮЧИСЬ РУШНИКОМ ЖІНКИ, ЯКА ВЖЕ МАЄ ЦЮ ХВОРОБУ?

— Можна. Бо молочниця належить до хвороб, які передаються контактним шляхом, тобто через слизову оболонку. Особливо стерегтися слід у періоди послаблення організму: після пологів, гінекологічних операцій тощо. Та й узагалі: краще уникати користування чужою білизною та засобами гігієни.

З ЯКОГО ВІКУ ДИТИНІ МОЖНА ДИВИТИСЯ ТЕЛЕВІЗОР?

— До півтора року лікарі не рекомендують вмикати для дитини телевізор. Бо він її дуже збуджує, маля почне погано спати. Та й нормальний розвиток нервової системи буде порушено. У двадцять місяців можна дивитися 10—15-хвилинні дитячі передачі. Бажано — разом з батьками, які у потрібний момент зможуть пояснити незрозуміле чи виправити ймовірний негативний вплив від побаченого. Не слід забувати також про те, що телеекран негативно впливає на зір маляти.

ЩО ТАКЕ КАРЕЦЦА?

— Карецца (або латиною coitus reservatus) — різновид статевого акту, коли пеніс після введення до вагіни залишається нерухомим, а партнери поринають у своєрідну сексуальну медитацію, яка гальмує виверження сімені. Таке, з дозволу сказати, «злягання» завершується засинанням коханців. Карецщу проповідують прибічники індуїстського тантризму.

ЛЮБЛЮ ЧИТАТИ (І НАВІТЬ ЗАПИСУЮ) ПРО НАРОДНІ ПРИКМЕТИ, ЯКІ

СТОСУЮТЬСЯ СІМЕЙНОГО ЖИТТЯ. ВАМ НЕ ТРАПЛЯЛОСЯ ЧОГОСЬ НОВЕНЬКОГО?

— Новенького із старенького? Траплялося. Ось такі спостереження, приміром, не так давно надрукувала одна з московських газет.

Побратися у червні — все життя буде суцільним медовим місяцем.

Якщо дружина не носить обручки — чоловікові щастя не буде.

Не хочете овдовіти — увесь час носіть сережки. А от носити їх удові — гріх.

Подружжя не повинно втиратися одним рушником — бо розлучиться.

Чоловік поїхав на відпочинок чи у відрядження — не підмітай оселю три дні, а то чоловіка виметеш, не повернеться.

ЧИ МОЖНА ПІД ЧАС ВАГІТНОСТІ ПИТИ КАВУ?

— Краще відмовитися. Досліджуючи жіночий організм, канадські лікарі виявили, що в тих, хто випиває понад три горнятка кави на день, збільшується загроза викидня. Радимо замінити напій овочами та фруктами.

ЩОЛІТА В МЕНЕ ВИНИКАЮТЬ ПРОБЛЕМИ З НОГАМИ: П'ЯТИ ТРІСКАЮТЬСЯ, ПОЧИНАЮТЬ БОЛІТИ.

— Ноги потребують догляду. Щовечора необхідно змащувати спеціальним кремом підошви, пальці. Приймаючи суботні чи недільні ванни, обробляйте затверділі місця дрібнозернистою пемзою. Але терти слід не після купання, а до. Розпарена шкіра стає менш чутливою, і ви легко можете поранитися. Та й надмірна обробка призведе до пересихання шкіри, появи тріщин та запалень. Якщо вже вони утворилися, накладайте на підошви крем з високою місткістю вітаміну А — він добре пом'якшує шкіру та лікує запалення.

Я У РОЗПАЧІ. КОЛИ ЧОЛОВІК ТВЕРЕЗИЙ, ТО ДОРІКАЄ, ЩО Я ЗАНАДТО РОЗПОВНІЛА, І ЙОМУ БРИДКО ЗІ МНОЮ СПАТИ. КОЛИ ВИП'Є, А ЦЕ ТРАПЛЯЄТЬСЯ ДЕДАЛІ ЧАСТІШЕ, — ГРУБО ДОМАГАЄТЬСЯ СТАТЕВИХ СТОСУНКІВ, АЛЕ В ТАКОМУ РАЗІ БРИДКО І ПРИКРО МЕНІ. ЩО РОБИТИ?

— Звернутися до Київської міської організації товариства тверезості та здоров'я. Тут за методом лікаря Довженка, який спирається на досягнення традиційної і нетрадиційної медицини, досвідчені лікарі-фахівці анонімно допоможуть Вам позбутися зайвої ваги, а Вашому чоловікові — позбавитися алкогольно-тютюнової залежності. На рахунку товариства — немало збережених сімей і врятованих доль. Адреса: 254211, Київ, вул. Лайоша Гавро, 6, каб.7. Тел. 418-83-54.

ЗАНЯТТЯ НА СЕКСОДРОМІ ВІДБУВАЮТЬСЯ ПІД НАГЛЯДОМ ДОСВІДЧЕНИХ ТРЕНЕРІВ — НАЙКРАЩИХ СВІТОВИХ ТА ВІТЧИЗНЯНИХ СЕКСОЛОГІВ. ЧЕКАЄМО НА ВАШІ ЛИСТИ.

СКІЛЬКИ ОРГАЗМІВ УПРОДОВЖ НОЧІ ЗДАТНІ ЗАЗНАТИ ЖІНКИ І ЧОЛОВІКИ?

— Жінки — дуже багато. Від одного до п'ятдесяти. Тривалістю 15 секунд кожен. Чоловік щодо цього більш обмежений — рідко хто примудряється сягнути більше чотирьох. Триває чоловічий оргазм 5 секунд.

ЗА ЯКИМИ ОЗНАКАМИ МОЖНА ЗДОГАДАТИСЯ, ЩО ЧОЛОВІК ХВОРИЙ НА СНІД?

— Зовнішніх ознак, особливо на ранній стадії, не існує. Вірус здатен жити у крові й десять років, жодним чином себе не виявляючи, — так що носій СНІДу і сам може ні про що не здогадуватися. Але в будь-якому разі — вірите ви партнерові чи ні — краще скористатися презервативом.

ЧИ МОЖНА ДОВЕСТИ ЖІНКУ ДО ОРГАЗМУ, ПЕСТЯЧИ ЇЙ ГРУДИ?

— Це залежить від її психологічної готовності. Від того, наскільки вона налаштована на близькість з Вами, якою мірою кохає Вас. І, звичайно, з Вашого боку не зайвими будуть ніжність і вміння. Грубі стискання насолоди не дають.

ДЕ МОЖНА ОДЕРЖАТИ ІНФОРМАЦІЮ ВІДНОСНО ТЕРМІНУ «ПЕТИНГ»?

— Енциклопедичний довідник «Сексологія» дає таке визначення. Петинг — навмисне викликання оргазму подразненням ерогенних зон в умовах двосторонньої гри, яка виключає безпосередній контакт геніталій. Спочатку петинг був дуже поширений у тих країнах, де панували моральні вимоги та звичаї щодо збереження анатомічної дівочості до шлюбу. Верхній петинг обмежується пестощами і поцілунками обличчя, шиї, голови, грудей тощо. При нижньому петингу пестощі спрямовані на зони, що безпосередньо межують із статевими органами, та на самі статеві органи. Різновидами петингу є кунілінгус (пестощі губами і язиком зовнішніх статевих органів жінки) та фелація, або мінет (пестощі губами і язиком чоловічого члена).

ЧИ ПРАВДА, ЩО ЗАКОХАНІ ЖИВУТЬ ДОВШЕ?

— Думаємо, що так. Усвідомлення того, що вас кохають, допомагає долати життєві знегоди. Американка Ліза Беркман, приміром, провела обстеження 2800 осіб віком понад 65 років. 100 чоловік і 94 жінки з них перенесли інфаркт міокарда. Серед тих, у кого не було близьких людей, вижило 47 відсотків. У кого була одна близька людина, видужало 64 відсотки. У кого, крім чоловіка чи дружини, були ще люблячі родичі або друзі, відсоток виявився найвищим — 77. Отож дай Бог любові кожному з вас, дорогі читачі, на все життя! ♥

Малюнки: Олександр Басс

Матеріал для оповідання "Княгиня Любомирська" Л.Захер-Мазох почерпнув, мабуть, з австрійських поліційних архівів і кримінальної хроніки кінця XVIII ст. Не випадково присвятив його своєму батькові Леопольду Захеру, який до 1848 р. працював директором львівської поліції. Документальних відомостей про цю княгиню в доступних нам довідкових джерелах не вдалося знайти, хоч ряд енциклопедій і словників подає дані про інших представниць роду Любомирських.

Що ж, особа княгині, описана Л.Захер-Мазохом, не належить до тих, ким можна було б пишатися, а тим більше передавати пам'ять про неї від покоління до покоління. То, можливо, твір Мазоха залишився єдиним опублікованим свідченням про неї? А можливо, ця княгиня — взагалі витвір уяви письменника, і її образ лише один в ряду "мазохівських" прийомів викриття хворобливих збочень людської психіки і поведінки?

Як би там не було, все ж твір вражає достовірністю описаних подій, чим привертає увагу. Подається за його першодруком у львівському журналі "Зоря" № 20 за 1882 рік.

МАРІЯ ВАЛЬО

ЛЕОПОЛЬД ЗАХЕР-МАЗОХ

Оповідання

КНЯГИНЯ ЛЮБОМИРСЬКА

НІЩО не може краще представити початки австрійського панування в Галичині, як процес над княгинею Анною Любомирською.

Ся висока дама була дочкою князя Радивіла і найкрасивішою жінкою в Польщі. Вже дівчам славилась вона усім, навіть серед жінок, а чоловіки гинули за нею. Батько одружив її з князем Любомирським, котрий був одним із найзнатніших польських женихів-молодців і розділяв політичні погляди Радивіла. Він відігравав визначну роль у тодішньому заколоті; войовничого духу, він був найкращим воїном вітчизни.

Анна Радивілова не любила чоловіка, але мужня його вдача приваблювала її дуже, всі до розкоші схильні жінки підпадають під чари енергійної мужності, а часом навіть і чоловічого дикунства. Був той шлюб більше з політики і як би для шику...

Любомирський не на жарт запалав коханням до чарівної, дотепної Анни, а це лиш лоскотало нерви пустотливій княжні.

Молодий шляхтич з двору Радивіла пан Єлецький кохав княжну вже кілька літ пристрасно, і вона знала про це, хоч не відчувала співчуття до нього. У пустотливому шалі вона навіть вирішила накликати біду на голову свого обожнювача.

Після вінчання настало князівське застілля, а потім світлий бал. Під час танців зникла із зали молода княгиня; Любомирський перший то помітив і почав за нею шукати. Він знайшов її за веселою розмовою з Єлецьким.

Князь лютився, княгиня сміялася. Єлецький хотів вибачитися, але марно. Любомирський закликав слуг своїх і наказав нещасного обожнювача своєї дружини бити палками до тих пір, поки той не зомлів.

Княгиня жила рік зі своїм мужем у Варшаві, як цариця тамтешнього товариства; сам старий король лежав біля її ніг, а пізніший маршалок Понятовський був її коханцем. Через рік варшавський етикет набрид княгині, і одного дня втекла вона від чоловіка, котрий невдовзі, як голова і вождь панської конфедерації, був змушений покинути край і з Бардієва на Угорщині вести війну.

Княгиня Анна жила тепер у своєму замку в Білокамені на Поділлі, недалеко від Тернополя, у цілковитій розпусті за азіатським принципом, цілком відповідно до своєї волі і вподобань. Та при всьому тому була та блудна жінка дуже побожна, ніби якась замкнена у монашій келії монахиня, ходила щодня на службу Божу, сповідалася і причащалася щосуботи і роздавала милостиню у найбільших розмірах. Її замок був наймилішим прихистком для прогнаних з інших країв єзуїтів, і через те вона користувалася спеціальною протекцією цього ордену і впливових людей у Римі.

Вона жила, як самодержиця, яка лишень перед Богом звітувати повинна, але з тим своїм «богом» могла вона з допомогою єзуїтів прегарно справлятися. Кожну примху, що зродилась у її вигадливій голові, у її дивній, все до чогось нового і незвичайного спраглій фантазії, звикла вона негайно здійснювати, що б то не коштувало, без огляду на ближніх, на чуже щастя або людське життя. Чим був пан Каньовський — той своїми кровожадними вигадками ославлений Потоцький, пан в Каневі, — як мужчина, тим була Анна Любомирська як жінка. Обоє вони не були від природи жорстокими, лише надто жартівливими, але жарти їхні були «чисто польськими» — значить, до них треба було долучати лікаря, священика і гробаря...

Було то взимку, на м'ясницю, коли сотні саней заїхали до Білокаменя і замок наповнився гостями. Майже вся довколишня шляхта зібралася на кілька днів у княгині, і частування йшло за частуванням. Між забавами задумала княгиня зробити лови у своєму парку, але єгері заявили, що за такий короткий час годі наловити вовків та іншої дичини.

— Але ж я хочу полювати, — сказала княгиня, — і то вже завтра.

Лісничі знову запевнили, що то неможливо.

— Неможливо! — скрикнула Анна Любомирська. — Як я хочу, нема тоді нічого неможливого!

Вона, не довго думаючи, наказала якесь число своїх мужиків позашивати у шкури ведмедів, вовків, рисей і диків. Наступного дня відбулися лови, і свавільні шляхтичі та шляхтянки забавлялися тим, що нацьковували псів на бідних мужиків і стріляли в людей. Більшість мужиків вийшли з тих ловів переляканими і з кількома шротами в тілі, а деякі залишилися на місці мертвими. Була то жартівлива «пригода», і магнатка за свій вчинок зовсім не була покарана.

У її дворі було двоє молодих паничів, з дрібних, але добрих шляхетських родин, з метою навчання рицарських звичаїв: один — Ксаверій Чацький, чотирнадцятилітній, другий — Вікентій Келяновський, шістнадцятилітній. Обидва вони обожнювали свою хорошу паню, а кожний знак прихильності, що давався одному з них, будив у другому гнів і заздрість.

Коли якось княгиня повернулася з поїздки, був Чацький під рукою, і вона наказала йому зняти з неї чобітки і надіти вигідні пантофлі. Чацький уклякнув перед нею і, здоланий пристрастю, поцілував ногу Анни Любомирської. Княгиня усміхнулася, поплескала його по обличчю і поцілувала в чоло.

Келяновський стояв якраз в галереї і бачив у вікно, що там діялося. Він спалахнув весь, як тільки Чацький вийшов з покою пані, зганьбив його нараз словами, яких чесному польському шляхтичу навіть слухати не личить. Тоді Чацький викликав Келяновського на поєдинок. Вони билися на городі. Секундантами були французький кухар княгині і старий польський офіцер, що жив у Білокамені з панської ласки. Чацький дістав шаблею у вухо, а Келяновський був поранений в руку.

Княгиня, довідавшись про ту гонорову справу, посміялася сердечно, потім закликала обидвох героїв, висварила їх і наказала дати Чацькому двадцять, а Келяновському, за те, що почав сварку, п'ятдесят різок. Кару виконано у присутності княгині.

Це був один з найневинніших її жартів.

Дуже не пощастило шляхтичеві Довгопольському, що судився з княгинею за фільварок, чинив їй великі капості, ще й до того на одному балу назвав її вголос польською Мессаліною.

День та ніч чатували козаки княгині на її суперника. Одного разу, коли він повертався додому з бенкету напідпитку, вловили і, незважаючи на опір, закували й привезли до Білокаменя.

Фото: Юрій Юхацков

Спочатку княгиня веліла повісити Довгопольського. Але священик, єзуїт Глоговський, упрохав її не дозволяти власній ненависті призвести до справи, яка б дала ще гірші наслідки. Вбивство шляхтича каралося смертю. І за тих неспокійних часів суд би знайшов виконавця свого присуду. Княгиня заспокоїлася і відмінила свій наказ. Але ворога, якого дуже ненавиділа, відпустити так просто не схотіла.

Довгопольський назвав її Мессаліною Польщі, і це наштовхнуло на думку покарати його силою своєї краси. Якщо на його пристрасть вона відплатить наругою, то матиме більше задоволення, ніж якби без будь-яких спроб швидко вбила його.

Те, що прийшло в голову, Анна Любомирська почала втілювати в життя.

Довгопольського вивільнили від кайданів та замкнули до великої клітки, де раніше тримали ведмедя. Там його годували найкращими стравами з княжої кухні та поїли найкращими винами з княжої пивниці. Заслона клітки піднялася, коли стемніло, і полонений шляхтич побачив яскраво освітлену спальню своєї смертельної неприятельки. Щодня, більше місяця, Довгопольський мусив спостерігати ранковий туалет княгині. Бідний шляхтич старався не піддатися спокусі, але він не був святим. Тому княгиня задоволено спостерігала, як ненависть переходить у палку любов і ворог опускається на коліна. Коли мета була досягнена, Довгопольському поголили голову і з глумом випустили на волю.

Хоєцький, син володаря Дрогоєва, після сутички конфедератів з москалями втік з декількома уланами до Білокаменя, де його гостинно прийняла Анна Любомирська. Молодий офіцер відразу закохався у княгиню. В недобру годину признався він про свою пристрасть єзуїтові Глоговському, через якого стало це відомо і княгині.

Під час однієї розмови, спеціально розпочатої княгинею, вона спитала Хоєцького, чи віддав би він за її любов своє життя. Засліплений дурник упав до її ніг, заприсяг на всьому, на чому лише молодий закоханий чоловік заприсягтися годен. Княгиня взяла з нього слово. Вона вщасливила Хоєцького своєю любов'ю. Після чого наказала його вбити та поховати у підземній темниці. Тієї ж ночі прийшла чутка, ніби надходять москалі. Зчинилася тривога, улани втекли на своїх конях з упевненістю, що Хоєцький також утік. З того часу про нього ніхто не чув.

Коли священик сварив княгиню за її безпутне, грішне життя, вона захищалася: «Добре, я прожену всіх моїх коханців, замкнуся і вдягну чернечі ризи. Але тоді ви будете змушені мене годувати». Старий на таке замовк і вже остерігався читати їй моралі.

Фаворит Русоцький страшно її використовував. Скандал ставав усе голоснішим. Її батько та чоловік, які перебували тоді в Бердяєві, вирішили припинити ці вибрики і, за польським звичаєм, замкнути її в монастирі. Один довірений литовський шляхтич одержав письмові повноваження від чоловіка та батька княгині, щоб арештувати її світлість. Якщо б йому це не вдалося, то принаймні врятував би родинні клейноди вартістю кілька мільйонів злотих, які тримала в себе княгиня.

Посланець приїхав до Білокаменя, але пересвідчився, що заарештувати княгиню не зможе. Вдалося лише, за допомогою підкупленої служниці, заволодіти клейнодами і втекти з ними. Анна Любомирська випадково помітила цю крадіжку. Погоня на чолі з Русоцьким наздогнала литовця, відібрала папери, а його самого доставила назад до маєтку. Там його закували в ланцюги і вкинули до найглибшої в'язниці.

З паперів литовця княгиня дізналася про навислу небезпеку та про

Фото: Юрій Юхацков

плани розгніваного батька та ображеного чоловіка. І вирішила покарати їхнього посланця так, щоб іншим наука була.

Магістрат міста Тернополя мав усі права так званого скабінатного суду й, між іншим, також «право меча».

Анна Любомирська через свого фаворита запросила до себе весь магістрат. Княгиня приймала гостинно, щедро обдаровувала, п'яно поїла. Панове були дуже задоволені. Любомирська вибрала хвилину, коли міцне вино забезпечило райдужний настрій гостей, і поцікавилась, чи може місто Тернопіль вирішувати питання про життя та смерть.

Бургомістер підтвердив. А вдавана недовіра княгині та хміль підштовхнули його до конкретних дій.

— Якби ми мали зараз під рукою якого-небудь злочинця, — викрикував він, — то я б йому!.. Я б йому!..

І тут княгиня люб'язно піднесла історію з литовцем як випадок з простим грабіжником своїх дорогоцінностей.

Хоча звинувачений захищався, та бургомістер і засідателі взяли до уваги тільки свідчення Любомирської, її фаворита й людей.

Тернопільський скабінатний суд засудив нещасного на смерть з негайним виконанням вироку. Функції ката виконав різник.

Невдовзі після цього кривавого випадку австрійська влада та кримінальний суд почали процес проти княгині, її фаворита та тернопільського бургомістра. Вони звинувачувалися у вбивстві. Єзуїти Львова та Відня почали гарячкову діяльність на користь Анни Любомирської.

Сама княгиня приїхала до Відня. Своїм життям на широку ногу збудила подив як марнотратством, так і красою.

Одного разу цісарівна була у своїй ложі в придворному костьолі Августинів. Раптом перед престолом простелили килимок, на який впала обличчям доземно знатна дама в чорних шатах. Весь двір зворушився від того рідкісного, чисто польського видовища.

— Хто ця жінка? — спитала Марія-Тереза.

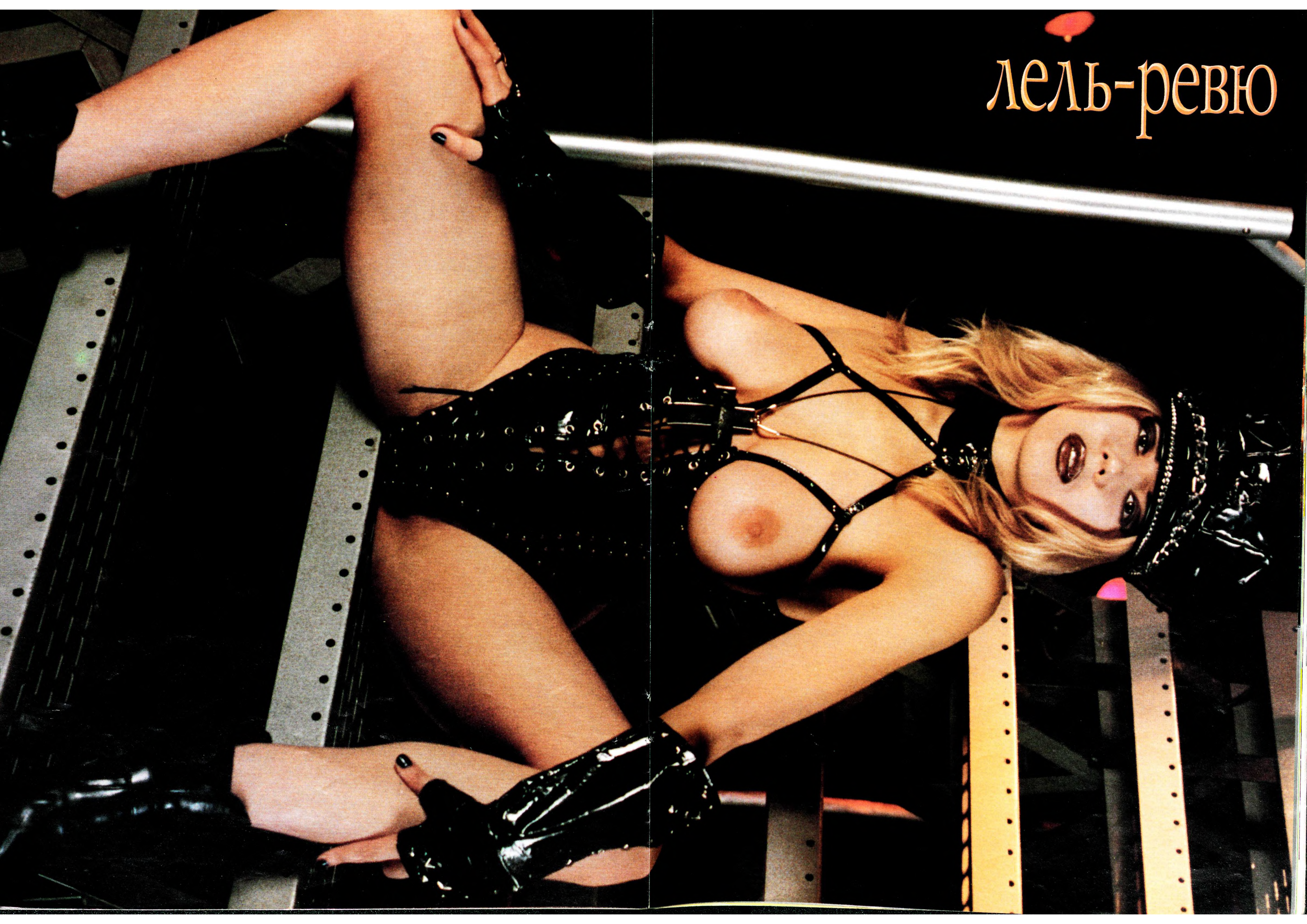
— То нещаслива княгиня Анна Любомирська, — відповів придворний священик, падре Поргаммер. — Вона в глибокому жалю та покорі кається в своїх гріхах.

Глибоке зворушення Марії-Терези було використане в інтересах княгині. Того ж дня Поргаммер домігся скасування звинувачень та припинення процесу.

Хоча людської кари цьому виродку вдалося уникнути, та Божа справедливість не пощадила її. Ще деякий час вона жила зі стукомгрюком, але з часом змушена була продавати свої клейноди та інші цінності. Під кінець зубожіла зовсім, спилася. Валялася по найгірших шинках, спала там за пічкою, як жебрачка. Вмерла нагло на соломі з похмілля. Похована вона в Тарнові; на пам'ятнику викарбувано герб, княжу митру та — серце з каміння. ♥

Переклад з німецької

Сатир, що напав на менаду, яка бороniться тирсусом. Афінська червоно-фігурна ваза. 480 р. до н.е.

Ян Парандовський

ЗАРІАДР, СИН АДОНІСА І АФРОДІТИ

У АДОНІСА і Афродіти народився син, наречений Заріадром. Він був такий гожий із себе, що греки прощали йому навіть його ім'я, надто грубе і варварське як на їхній тонкий слух. Та в Прикаспійських степах, де володарював Заріадр, воно нікого не бентежило. Сусідом його був цар Омарт, що мав дочку Одатіду. І хоч ніхто її у вічі не бачив, бо, за східним звичаєм, вона зростала в суворій самотині, усі знали, що вона прекрасна. Заріадр не раз чув про Одатіду, але вона займала його думки не більше від інших речей.

Снилися йому сни. Дуже часто вві сні являлася чарівна дівчина. І хоч імені її він не знав, вона була йому добре знайома. Являлася щоночі, всміхалась до нього і, взявши за руку, водила його якимсь садом, де він ніколи доти не бував. Розмовляли одне з одним не багато — саме стільки, скільки треба. То дівчина показувала йому якусь квітку, то Заріадр розповідав їй про повадки звірів, знані йому з ловів. А найдужче їм подобалося мовчати, спостерігаючи, як у ставку снують рибинки.

Обоє знали, що на краю саду росте одне старе дерево, до якого їм конче потрібно підійти. Не раз збиралися це зробити, та все якось не випадало. Завжди щось ставало на заваді, і Заріадр прокидався біля повороту стежки, що вела до дерева. А коли засинав знову, тієї дівчини вже не було, а знайти дорогу сам він не міг. Та одної ночі, тільки-но заснувши, він побачив це дерево, а під ним сиділа вона і кивала йому пальчиком. А коли юнак наблизився, вона підвелася і, нахилившись до нього, сказала: «Кохаю тебе».

Здивувався Заріадр, почувши це слово, таке близьке і водночас таке далеке, коротке слово, стурбоване, безпорадне. Та й що воно, власне, означало? Він не міг собі цього пояснити, але одразу прокинувся, бо відчував, що серце ось-ось зупиниться.

А наступної ночі вони знову зустрілися під старим деревом, але вже ні про що не балакали, тільки дивились одне одному в очі, взявшись за руки. Відтоді садом більше не гуляли, не звертали уваги ні на квіти, ні на птахів, і срібні рибинки в ставку втратили для них свою принадність. Лишаючись під цим деревом, вони перемовлялися тисячею незначущих і безмежно любих слів, а потім обмінялись і поцілунком, першим і найщасливішим. Розлучаючись, сказали одне одному, що так буде вічно.

Кілька ночей душа Заріадра марно шукала дороги до саду, який йому був от наснився. Перед ним розлягався тільки ковиловий степ, без кінця і краю. А коли нарешті одної ночі йому пощастило віднайти загублену дорогу, він кинувся чимдуж на той край саду, де стояло старе дерево. Дівчина сиділа там і плакала. Коли Заріадр її побачив, ним оволоділо безмірне хвилювання. Юнак нічого не казав, тільки гладив її волосся. Тоді вона звела на нього очі, великі, чорні й вологі, наче виноградини, і промовила:

— Я Одатіда, дочка Омарта. А плачу тому, що ти мене не любиш. Якби любив, давно попрохав би в батька моєї руки.

І тут зрозумів Заріадр, що сон сниться не тільки йому, але й там, по той бік розлогого ковилового степу, в скіфському стані, цей самий сон бачить чарівна Одатіда, про яку він стільки чув. І вже другого ранку він послав туди сватів. Цар Омарт відмовив йому. Єдиною причиною відмови було його чужоземне походження, а цар, не маючи сина, не хотів, щоб його спадок перейшов до чужих рук. І відтак вирішив якомога швидше знайти зятя з вельможних родин своєї країни. Омарт оголосив, що в палаці відбудуться великі урочистості, і запросив усіх своїх князів на майбутні заручини своєї дочки. А коли всі з'їхались і по колу пішли чаші з вином, уселяючи веселощі в гостей, цар звелів покликати дочку і привселюдно звернувся до неї з такими словами:

— Ми тут, дочко моя Одатідо, справляємо твої заручини. Поглянь на всіх і до кожного придивись особливо, а потім візьми золоту чашу, наповни вином і подай тому, кого захочеш мати собі за чоловіка. І того ти станеш дружиною.

Одатіда ніколи ще не бачила стільки чоловіків разом. Вона розглядалася, з тривогою вдивлялася в обличчя навколо себе, гарні й вусаті, бачила могутні плечі, покриті шкурами диких звірів, величезні руки, що стискали великі чаші, повні темного вина. Її погляд линув над тим натовпом, наче сполоханий птах, та ніде не бачив того, котрий снився її душі. І вона з плачем одвернулась, гадаючи, що Заріадр забув її, бо не відгукнувся на її заклик. Адже вона попередила його про все.

А Заріадр тим часом був у дорозі. Діставшись замку, він сховав свого візка у кущах, а сам, одягнений у скіфську одіж, пішов до великої зали. Ніхто не звернув на нього уваги, бо саме в ці хвилини два найдужчі князівські нащадки завелися боротись. Він проштовхався крізь натовп і став поряд з Одатідою, яка, заливаючись слізьми, наповнювала вином золоту чашу. Помітивши Заріадра, вона довго дивилась на нього, мовби хотіла допевнитись, що справді то він. А тоді скрикнула і подала йому чашу, повну вина. Ніхто цього не бачив і не чув, тому що в цей час один з молодих князів повалився додолу, тягнучи за собою супротивника. З кам'яних плит здійнялася хмара пороху, з перекинутих столів із дзвоном посипався золотий і срібний посуд. Заріадр виніс напівзомлілу Одатіду із зали. Слуги бачили це, але ніхто не виказав їх: усі душі не чули в царівні.

Викрадення виявили надто пізно. Коли розлючений Омарт вирушив у погоню, закохані були вже далеко. Вони почували себе в безпеці і, пригорнувшись одне до одного, їхали нічним степом.

— Тремтиш? — спитав Заріадр.

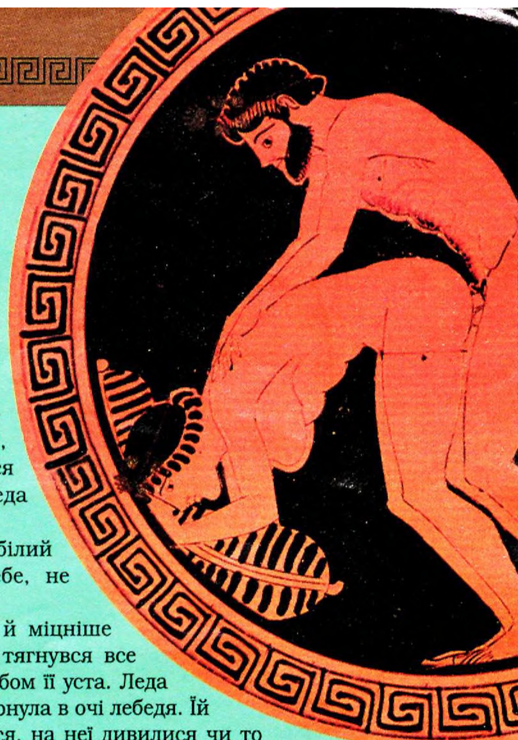
— Так само, як і ти.

— Чому?

— Від щастя.

— А я й не відав, що щастя так лякає, щоб від нього аж тремтіти.

ЧАРІВНЕ ЯЙЦЕ

В ОДНОМУ із спартанських святилищ до останнього часу можна було бачити надзвичайне видовище. З середини стелі на стрічках звисало велике яйце — предмет особливого шанування, найбільша святиня цього храму. Воно відоме під назвою "яйце Леди", тому що з нього з'явилася на світ найпрекрасніша із смертних — Єлена, та сама, котра, стоячи на стінах Трої з квіткою в руці, усміхнено дивилась на сутички мужів, що гинули біля її ніг.

Але звідки взялося те яйце? Одні кажуть, що впало з місяця. Могло бути і так. Адже всім відомо, що на місяці жінки несуть яйця, а з них виводяться істоти, які у п'ятнадцять разів перевершують людей зростом. Інші стверджують, що його знесла Немезида, якою Зевс оволодів тієї миті, коли вона свою божественну суть укрила білим гусячим пером. Але над усіма легендами стоїть міф про кохання Зевса і Леди.

Леда була дружиною царя Спарти Тіндерея. Вони вірно кохали одне одного, живучи надією, що боги благословлять їхні обійми потомством. Не знав Тіндерей, що над ним тяжіє гнів Афродіти, і не знала Леда, що найдостойніший з богів звернув на неї погляд, сповнений кохання. Щодня Леда йшла купатися в Евроті. Там у неї була тиха відлюдна місцинка, густо заросла і вкрита сплетінням гілок, що розсіювали сонячні промені на дрібний золотий дощ, який майже не порушував зеленої сутіні. Дорогою траплялося багато квітів — на воді і на луці, а віддалік лагідні обриси гір нагадували жіночі груди. Ідучи до річки, Леда звичайно зустрічала молоденького сатира, який, стоячи під деревом, награвав на здвоєній сопілці. Вона посміхалася йому, а він, не перериваючи мелодії, вітав її сповненим хоті задумливим поглядом. Еврот повільно і безшумно ніс свої води. І вода його була така спокійна і прозора, що крізь траву і водорості цариця Леда бачила маленьких рибинок, які снували, мов срібні човники, гнані невидимою рукою якоїсь німфи, котра в глибині вологого гроту постійно тче безконечне смарагдове полотно хвиль, увінчаних вдалині мереживами піни.

Там щодня купалася Леда. Вийшовши з води, лягала на траву і дивилась у переплетіння темного гілля, обсипаного золотою росою сонця, аж поки очі її змикав сон, улюбленець польових маків. Розкішний вранішній сон. Крізь трохи розплющені повіки видно дивні на вигляд навколишні дерева: листя на них незнайомих обрисів, і не тільки зелене, а й різнокольорне, і поміж нього пурхають небачені на землі птахи.

В рожевому обрамленні приплющених повік привидівся їй образ дивної пригоди, про яку вчора йшлося при дворі Тіндерея. У далекій Пафлагонії жив син Гермеса і Афродіти, названий за йменнями батьків Гермафродитом. Був він надзвичайно вродливий, і в нього закохалася річкова німфа Салмакіда. Гермафродит ще не знав кохання і уникав обіймів наяди. Але був такий необережний, що купався у річці, де вона була божеством. Вигляд його чарівної наготи розпалював пристрасть Салмакіди. Не в змозі далі стримувати пристрасть, німфа кинулась до юнака і, припавши до нього всім тілом, молила про поцілунок. Почала благати, щоб боги з'єднали їх навіки. Отак і сталося, що з двох різних істот виникла одна, що мала ознаки і чоловіка, і жінки.

Із цих видінь вирвав Леду пронизливий крик переслідуваного птаха. Це був лебідь — великий, білий, чудовий лебідь. Він безпорадно тріпотів крилами зі страху, рятуючись від орла. Не бачачи ніде порятунку, білий птах вилетів на берег і, тремтячи, припав до Леди. Вона обійняла його рукою, накинула на нього своє покривало, сховала від очей переслідувача. І тут серце лебедя перестало тривожно битися, він ще тремтів, але якось по-іншому. І чимдалі сильніше притискався до її лона. Білосніжними крилами наче обійняв її, довгою шиєю тягнувся вгору. Цариця Леда сміялася:

— Не бійся, мій білий птах. Не випущу тебе, не віддам орлу!

А він усе ближче й міцніше притискався і шиєю тягнувся все далі, наче шукав дзьобом її уста. Леда на мить звелася, зазирнула в очі лебедя. Їй стало лячно. Здавалося, на неї дивилися чи то людські очі, чи то божеські — розширені, палючі, пристрасні. І вона знову відкинулася навзнак. Лебідь своєю вагою тримав її в обіймах.

А коли Леда глянула вгору, то побачила, що на гілці дерева спокійно сидить орел. Тепер вона знала, хто ховається під сніжним покривом пір'я, і не опиралась далі. Охоплена побожним страхом, віддавала вона Зевсу лоно своє, наче чашу, з якої дають обітницю богам у дні божественних свят.

А вертаючись на Олімп, Зевс упіймав малюка Ероса. Тримаючи його за вухо, з грайливо-суворою міною мовив:

— Гей ти, відніму твій сагайдак і твої стріли.

На що крилатий шибеник відказав:

— Не боюся ні твоїх погроз, ні твого грому. Захочу — і знову станеш лебедем!

Це було вже занадто. Зухвальця належало провчити, вкоротити йому крила, щоб сидів удома.

Е р о с. Зевсе, якщо навіть согрішив, прости! Адже я дурненьке мале хлоп'я.

З е в с. Що? Ти — мале хлоп'я, ти, котрий старший за Іанета? Тому лише, що не носиш бороди і не маєш сивого волосся, прикидаєшся дитиною, ти, старий пройдисвіте?

Е р о с. Ну гаразд, хай буде по-твоєму. Але що я зробив лихого, що ти хочеш позбавити мене волі?

З е в с. Хіба це дрібниця, що ти, клятий крутій, робиш зі мною все, що тобі набреде в голову, перетворюєш мене у сатира, бика, орла, у золотий дощ, у лебедя? Жодного разу так не зробив, аби яка-небудь жінка закохалася в мене самого: я поки що не помічав, щоб з твоєю допомогою я подобався жінкам. Коли хочу до них наблизитися, маю змінити свій вигляд до невпізнанності й удаватися до чарів, а вони кохають бика чи лебедя і завмирають від страху, коли я сам з'являюся перед ними.

Е р о с. Це тому, що смертні не можуть знести вигляду Зевса.

З е в с. Чому ж тоді Бранх і Гіацинт закохалися в Аполлона?

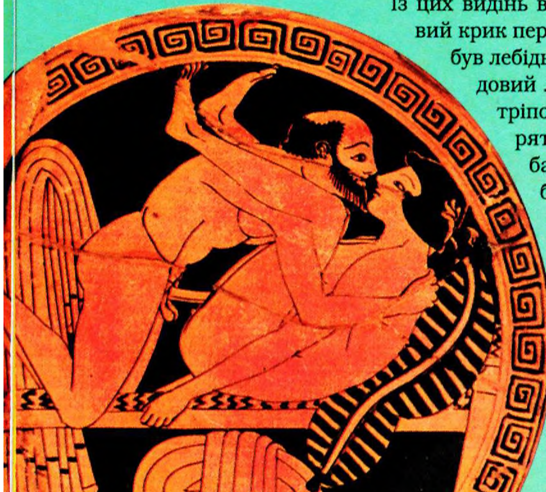
Е р о с. Так, але Дафна тікала від нього, хоча він такий вродливий і кучерявий. Одначе скажу тобі дещо: якщо хочеш стати милим, не потрясай щитом і залиш удома блискавки, зробись люб'язним наскільки можеш, опусти свої кучері на обидва боки і перетягни їх угорі стрічкою, вберися в пурпур,назуй золоті сандалі, трохи хитайся, коли звучить сопілка, і ступай в такт із цимбалами, — і я певен, що тебе оточить рій краль іще численніший, ніж у процесії Діоніса, і всі тільки на тебе й дивитимуться.

З е в с. Відчепись, таким люб'язним я не стану.

Е р о с. Тоді розпрощайся з коханням. Так тобі буде легше.

З е в с. Ні, кохання я не зрікаюсь: просто хочеться з більшою приємністю зривати його плоди. Ти маєш мені в цьому посприяти, тільки з такою умовою відпускаю тебе на волю. ♥

З польської переклала ВАЛЕНТИНА МИТРОФАНОВА

Еротичні сцени. Античні червонофігурні вази. 170 р. до н. е.

Фото: Олена Мартинюк

ЖАК КУССО

ПРОБУДЖЕНА МУМІЯ

ЙОГО мали чекати на станції М. З невеличким саквояжем у руці Альбар вийшов на перон і роззирнувся. Якби стара прийшла, він би легко упізнав її. Може, його чекають зовні. Але й перед вокзалом нікого — здається, про нього забули. А втім, майнула думка, отак, без валізи, він і не схожий на пасажира. Він витяг з кишені зелену хустинку Мадо й витер спітніле обличчя. Сонце шкварило чимдуж. Альбар уже вирішив розпитати про дорогу й добиратися самотужки, коли раптом помітив юну дівчину, яка ховалася від сонця під стіною. Його здивувало, чого це вона тут стоїть та ще й так дивиться на нього. Може, їй просто нічого робити, і вона збуває час, розглядаючи приїжджих.

Дівчина не відвела погляду, коли Альбар теж утупився в неї. Йому подумалось, що ця юнка надто допитлива як на свій вік. Він одвернувсь і подався шукати начальника станції. Хтось несміливо доторкнувся до його рукава. Це була та сама дівчина. Вона сказала:

— Я — Флоранс Ертемі. Мені доручили зустріти вас. — Її очі були опущені.

— Тебе прислала мати? — запитав Альбар.

— Так. Нам треба сісти на автобус до П.

— Їхати далеко?

Флоранс заперечливо похитала головою, але очей так і не підвела. Не знати чому вона видалась йому дівчиськом з хитринкою. Не спитавши навіть, чи є в нього багаж, і не обертаючись, вона легкою ходою пішла попереду. Голова її була опущена. Альбар простував за нею і міг без перешкод пасти її очима. На ній була простенька сукня, надто коротка, що ледь затуляла коліна. Руки та литки були оголені. Шкіра золотилася від сонця. Він відзначив про себе її м'яку кошачу ходу. Чорне волосся, зачесане назад і зібране в кінський хвіст, сягало їй до талії. Дівчина мала досить дозріле, вже налите тіло. А обличчя було дитяче. Та щось не в'язалося з цим обличчям. Найпевніше — очі. Це були очі дорослої жінки.

— Як ти мене впізнала? — спитав Альбар.

— Мама розказала, який ви із себе.

На привокзальному майдані стояла велика черга на автобус. Альбар і Флоранс підійшли останніми. Альбар сказав, що вони можуть і не сісти. Флоранс відповіла, що так буває завжди, але кожного разу втискуються всі. Вона дивилася перед себе, мовби у порожнечу, як і доти, не повертаючись до нього. Альбар подумав, що їй не хочеться з ним розмовляти. Йому подобалось, що вона не намагається присилувати себе, і вирішив, що ця обставина не повинна псувати їхні відносини.

Він був останній. Флоранс, насилу втримуючись, сяк-так стояла на приступці і, певне, уже не могла бодай ледь-ледь посунутись уперед. У Альбара лишилась єдина можливість — примостити ногу й обома руками вхопитися за поручні. Так він зміг би протриматись до наступної зупинки. Але хтось позаду вигукнув:

— Ану посуньтеся трохи!

Альбар не міг цього зробити — йому заважали ноги Флоранс. Його сильно штовхнули в спину. З автобуса почулися галас і лайка. Він спробував утулити ногу між ногами Флоранс, і вона, допомагаючи йому, розсунула їх. Стегно Альбара виявилось затиснуте між стегнами Флоранс. Двері насилу зачинились. Альбарові здалося, що він зараз задихнеться. Він спробував прибрати кращого положення, тягнучи при цьому за собою щільно притиснуту до нього Флоранс. Знов почулися невдоволені голоси. Він завмер і раптом відчув крізь тонюсіньку тканину все гаряче тіло дівчини.

Автобус рушив.Та Альбарові було не до навколишніх красот.

Від Флоранс ішов міцний запах, і запах цей йому подобався. На потилиці, біля самої межі волосся, виднілася маленька родимка. Може, дівчина й не знала про неї, і одного дня їй повідає про це хтось інший. Альбар виразно відчував жіночу чуттєвість, що мовби стікала з її плечей. А нижче, там, де вони були притиснуті одне до одного надто щільно, тіло її жило якимось своїм незбагненним життям. Вона зовсім не намагалася відсунутись. Коли автобус, підскакуючи на вибоїнах дороги, ще дужче притискав дівчину до нього, в Альбара виникало неясне відчуття, ніби вона легенько стискає стегна. Схоже було на те, що її судомить від нервового напруження.

Поступово пасажири утрамбовувались, і Альбар подумав, що їхнє щільне стикання ось-ось закінчиться. Але дівчина не тільки не намагалась звільнитися, а навпаки, ніби тішилася цією близькістю, не почуваючи ніякого сорому. Навіть скористалася товчією і прибрала зручнішого положення. Альбар подумав, що такі мимовільні обійми їй явно до вподоби. І не добачив у цьому нічого поганого.

Автобус зупинився. Кілька пасажирів мали виходити. Треба було їх пропустити. Альбар з невиразним жалем відділився від Флоранс і спустився з приступки. Флоранс і ще декілька чоловік вийшли слідом за ним. Коли він знову опинився в автобусі, то не відразу збагнув, що Флоранс тепер стояла лицем до нього. Хоча тиснява поменшала, йому здалося, ніби вона ще дужче посилилась, бо обличчя дівчини опинилося майже впритул до його обличчя. Вона тро-

ПЕРША НІЧ

Уривок з роману «Гарячі часи», 1958

хи повернула голову і, не знаючи, куди дивитись, опустила очі. Час від часу чоло її торкалось Альбарової щоки.

Він завважив, що на дівчині немає ліфчика. Її груди, притиснуті до його грудей, були тверді й гарячі. На вибоїнах соски її, наче два жолуді, впиналися в його шкіру.

Альбар відчув, що в ньому спалахнуло бажання, але Флоранс не одразу це усвідомила, і він запитав себе, чи розуміє вона те, що оце діється. Погляд її тікав убік, але ще біля вокзалу Альбар помітив, що цнотливості в ньому не було. Часом він відчував, як тремтить і здригається її живіт. Аж ось у якусь невловну мить Флоранс притислася до нього самісіньким низом живота. Нараз Альбар відчув усю її приховану, але досі ще стримувану пристрасть. Тепер бажання його стало явним — його виказувала повстала плоть, і він подумав, що йому вже годі приховати від дівчини свою хіть. Такий несподіваний прояв міг збентежити Флоранс, але натомість йому здалося, що вона враз спаленіла від жаги. Всім своїм щільно притиснутим до нього тілом вона почала шукати нового зближення. Проте її обличчя, як і доти, лишалося відчуженим і незворушним. І хоч очі її були опущені, вона помітила, що Альбар не зводить з неї очей. Вона скоса позирнула на нього...

І враз її тіло повільним, ледь помітним рухом відділилось, одійшло і так само повільно знов притиснулось до нього. Альбарові захотілося знову побачити обличчя дівчини. Воно було наче застигле, тільки ніздрі тремтіли. Очі були напівзаплющені, так ніби вона зомлівала від спеки. Це тривало до тієї миті, коли їхні тіла, що шукали одне одного, знову з'єдналися. Флоранс напружилась і застигла нерухомо, немовби безоглядно скоряючись твердості й моці чоловічої плоті. Автобус знову зупинився. Флоранс неквапно відсторонилась від Альбара. І сказала:

— Ми приїхали.

Він не помітив, як з'явилася Флоранс. А чи побачила вона його? Він дрімав, а коли розтулив очі й подивився на море, то вгледів червону пляму. Флоранс знов надягла своє коротеньке щоденне платтячко. Вона йшла берегом, на який накочувались хвилі, і за кожним разом підскакувала, підіймаючи поділ спідниці. І чим глибше вона заходила і вище підскакувала, тим вище задирала спідничку. І заходила все далі у море. Вона була чарівна у сонячному промінні та зблисках моря. Вона була смілива, як звірятко. Альбар не міг відірвати від неї очей.

Здавалось, у проміжках між двома хвилями море зводило дух, і це давало Флоранс змогу і собі хвильку перепочити. У такі моменти море неначе готувалося до нового ривка. Альбарові подобалось, як море, відпочиваючи, оголює стегна дівчини, і вони виблискують на сонці. Ще коротші були миті, заледве з частку секунди, коли дівчина, захоплена цим змаганням з морем, задирала спідничку аж надто високо і підстрибувала серед кришталевих бризок і сонячних зайчиків. Набігала наступна хвиля, потім ще і ще. Вони накочувалися на берег усе далі, а Флоранс, мало не падаючи, чимдуж опиралася морю, проте не відступала.

Зрештою вона все ж таки впала на коліна і подалася на берег. Альбар бачив, як вона, немов цуценя, стріпнулась і віджала поділ мокрого платтячка.

Він скочив на ноги і з вершини дюни помахав їй рукою — дівчина дивилась в його бік. Флоранс відповіла йому. Тоді підібрала свої сандалі й повільно, дуже повільно рушила геть мокрою смугою піску, дивлячись собі під ноги — вона ступала химерними вигинами знесиленої хвилі, але так, щоб вода не торкнулась її.

Коли дівчина віддалилась на чималу відстань, ця гра їй набридла, вона повернулася спиною до моря, перетнула пляж і опустилась на коліна біля дюни. Потім взялася копати пісок.

Альбар спустився з дюни. Зайшов за скелю, роздягся і ступив у воду. Йому подобалося грати з великими хвилями, пірнаючи під них. Так було цікавіше, ніж просто плавати. І більше п'янило. Але, після того як він наковтався води, море раптом набридло йому. Він одягся за скелею і швидко попростував до Флоранс.

Дівчина глибоко зарилась у пісок. Видно було лише її голову та руки. Решта тіла ховалася під невисоким довгастим горбочком. Вона здаля побачила Альбара й посміхнулася, але усмішка та була дивна й незбагненна.

Усе те скидалося на гру і подобалось Альбарові. Він подумав, що така гра цілком відповідає вдачі Флоранс. Та коли угледів трохи осторонь на піску її мокре платтячко та крихітні трусики, гра здалася йому ще більш захопливою, хоча й трохи чудною. Йому нараз закортіло дізнатися, чи надягла дівчина купальник.

Щоб зав'язати розмову, він спитав, чи хороше їй у піску, і Флоранс відповіла, що там приємна прохолода, але дошкуляє сонце, яке світить просто в очі. Альбар постояв, дивлячись на неї згори з виглядом спільника.

— Я — мумія, — сказала вона. Потім додала, що через руки, яких не можна сховати, вона не зовсім мумія, а майже. Альбар опустився на коліна й почав сипати пісок їй на руки.

— Не так, — прошепотіла Флоранс.

Треба було прокопати канавки під руками, а тоді засипати їх. Альбар зробив так, як просила дівчина, і зауважив, що вона була б зовсім мумією, якби не стирчала голова.

— Я закрию тобі і голову, — запропонував він, чим розсмішив Флоранс, але сміх її звучав нещиро.

Альбар сів поруч і взявся пересипати рудий пісок з долоні на долоню. Він не знав, як продовжити розмову, а Флоранс безупинно крутила головою. Нарешті він запитав:

— Хочеш, я прикрию тобі очі хусткою?

Вона погодилась і через деякий час сказала, що так куди краще, бо хустка вогка і холодить лоба.

Альбарів погляд зупинився на її напіврозтулених губах. Йому кортіло поцілувати дівчину, але він не знав, як вона на це відреагує. Не був певний, що їй хотілось того ж.

— Флоранс, ти розсердилася, коли я вчора спробував поцілувати тебе в кімнаті?

Дівчина заперечливо похитала головою. А Альбар почав доводити, що у його бажанні поцілувати її нема нічого поганого чи неприродного. Він, мовляв, навіть подумав, що це буде і їй приємно.

— Я розсердилась через матір, — коротко пояснила Флоранс.

— Мати лаяла тебе? — спитав Альбар, не второпавши останніх слів дівчини.

— То були ревнощі.

— Чому ревнощі?

Вона не знала. Але приревнувала його до матері.

— Я засну, якщо й далі залишатимуся мумією, — одвернувшись, прошепотіла Флоранс. Їй хотілось вибратися з ями і скупатися, проте щось заважало їй це зробити.

— То в чому ж річ? — спитав Альбар.

Вона не знайшла що відповісти. Але він здогадався. Хоча й не був цілком певний того. І не міг сказати, чи це

якась її примха, чи щось інше.

Раптом він підхопивсь на ноги і простяг руку.

— Ось я зараз витягну тебе звідти!

Флоранс зойкнула і, вивільнивши праву руку, прикрила нею верхню частину тіла.

— Я ж гола, зовсім гола...

Хустина зсунулася в неї з лоба, і в очах її був розпач. Альбар не зрозумів, чи то від сліпучого сонця, чи від сорому. Коли він знову поклав їй на очі хустину, Флоранс одразу ж заспокоїлась і сказала, що мати сховала від неї купальник, щоб вона не могла купатися.

— Ти хочеш, щоб я пішов? — спитав Альбар.

Флоранс промовчала.

Він наполягав:

— То як, залишити тебе саму?

І дівчина відказала:

— Ні, зостаньтеся...

Тоді він ліг на живіт поруч неї і погладив їй руку. Її плече показалося з піску, і Альбар погладив його. Потім добувся до шиї.

— Попестіть мене під піском, — попрохала Флоранс.

Тоді його рука ковзнула до її грудей. Він обхопив долонею одну півкулю, не стискаючи її. Грудь була пружна й гаряча. І така чутлива, що з-під піску немовби ринули хвилі насолоди. Альбар узявся пестити їй живіт. І Флоранс залишила свою цнотливість у піску. У ній не зосталось ані крихти сорому, і вона була прекрасна.

Альбар накрив її своїм рушником, потім узяв на руки. Вона покірливо мовчала. Альбар піднявся схилом дюни і відшукав у гайку місце, де б їх ніхто не побачив. Він поклав дівчину на купу листя, ліг на неї, і вона застогнала.

Потім вона сказала, що хоче зняти з нього сорочку. Альбар швидко скинув сорочку та штани, у поспіху одірвавши кілька гудзиків. А коли знову ліг на дівчину, застогнали вже обоє. Флоранс усім тілом потерлась об нього, щоб відчути його цілком, а тоді зігнула ноги в колінах.

Флоранс відчувала на собі жар чоловічого тіла. Його шкіра була така приємна, і запах був приємний. Вона торкалася долонями його спини, гладила обличчя, груди, шию, вдихаючи той запах і нестямно повторюючи:

— Пести мене... Голуб мене... Тіш мене...

Альбар пестив її, і Флоранс геть сп'яніла від тих пестощів. Вона мало не марила від утіхи та ласки. Альбар відчув, як її рука невпевнено ковзнула вниз, торкнулася повсталої плоті і обхопила її пальцями. І Альбар зрозумів, що їй сподобався цей дотик, що їй хочеться пестити і бачити чоловіче єство.

Потім вона запитала його тихим ніжним голосом, чи погано те, що вона робить. Альбар відповів, що кохання — природна річ і що у любовних справах сорому немає. Тоді Флоранс поцілувала його у губи, і в її очах він прочитав, що їй хочеться звідати все до кінця.

Вона була така готова до болю, а біль її був такий схожий на втіху, що стогін незайманки здався радше стогоном любострастя. Вона зойкнула і не відштовхнула Альбара, а мовби розкрилась йому назустріч. І він не знав, чи справді їй було боляче, хоча вона повторювала:

— Ти робиш мені боляче... ти раниш мене...

А коли біль ущух, Альбар завмер у глибині її лона, не рухаючись і відчуваючи, що вона щаслива.

— Я — твоя жінка, — тихо мовила Флоранс. — Збережи мене такою назавжди.

Вона розпізнала перші радощі і пішла їм назустріч, збагнувши, що за ними відкривається джерело чистої насолоди.

Альбар почав рухатись, і вона ожила. На мить стулила була стегна, трохи піднявши їх, та враз розслабилася, стала покірною, повільно відкрилась йому. Потім і собі зарухалась, підхоплена таємничими хвилями. І Альбар зрозумів, що Флоранс відчула задоволення. Він бачив, як хвиля насолоди зростала у ній, здіймалася, підхоплювала її і як Флоранс була налякана цим. Вона знову застогнала, але стогін цей був уже іншим. Спершу вона заквилила, як поранена тварина, потім знавіснiло закричала; з губ вирвалися якісь слова — слова, що народжувалися зі стогону й ніби продовжували його; ті слова вже не були словами, а зойком насолоди, що вихоплювався з глибини її єства:

— Ще!.. Ще!.. Ще!.. Ще!..

Потім вона довго лежала знесилена, мокра й гаряча, не розплющуючи очей. Альбар навіть подумав був, що вона заснула. Та врешті дівчина розплющила осяяні пристрастю очі, і він не впізнав їх, а вона кволим голосом сказала, що звідала найвищу насолоду, і поцілувала його у груди.

Дивуючись з того, як швидко Флоранс перетворилась на справжню жінку, Альбар хотів був сказати, що її відзначено долею, що на неї зійшло благословення, та побоявся слів, які могли збентежити її. А втім, його ні про що й не питали.

Раптом Флоранс заплакала. Безгучно. Нервово. Альбар спробував заспокоїти її.

— Це від щастя, — мовила вона крізь сльози.

Коли вона перестала плакати, Альбар вийшов із неї і ліг поряд. Флоранс поклала голову йому на груди і обняла. Вона довго лежала так, нічого не кажучи й милуючись його тілом. Потім опустила руку Альбарові на стегно і сказала:

— Він теж плаче.

Альбар погладив волосся Флоранс і глибоко вдихнув її пахощі. Він сп'янів від її тіла і відчував величезну ніжність до цієї юної жінки, що відпочивала від перших любощів... ♥

З французької переклав РОМАН КЕРМАНИЧ

Фото: Олена Мартинюк

— Про те, що й ви.

— Який нахаба!

В купе пасажири почали готуватися до відпочинку. Одна дама відстебнула ногу і поклала поруч. Відстебнула руку. Від'єднала груди і вмостила на столику.

Один чоловік дивився, дивився, а потім каже:

— Будете від'єднувати сідницю — киньте, будь ласка, на верхню полицю!

Кавказець опинився в одному купе з дівчиною. Довго їхали мовчки. Нарешті він не витримав:

— Девушка, ти чому мовчиш?

— Хочу — і мовчу! — відповіла та.

— Вай-вай-вай! Хоче — і мовчить, — сплеснув долонями чоловік.

чіпляється до супутника по купе.

— Облиште мене, — говорить той. — По-перше, я імпотент. По-друге — сифілітик. По-третє, іду одружуватися.

В купе поїзда чоловік і жінка. Він ніяк не насмілиться заговорити з нею.

Нарешті намалював чарку і поставив знак питання.

Жінка кивнула на згоду.

Він дістав коньяк і пригостив її.

Намалював пачку сигарет і знов знак питання. Жінка кивнула.

Закурили.

Тепер уже жінка взяла олівця і намалювала ліжко. І поставила знак питання.

— А як ви здогадалися, — прорізалась, нарешті, мова у супутника, — що я працюю директором меблевого магазину?

ЇДУТЬ В КУПЕ ХЛОПЕЦЬ І ДІВЧИНА…

— У мене краща пропозиція, — відказує той. — Уявімо собі, що ми дружина і чоловік.

— Добре, — радо погоджується дівчина, — вважайте, що ми одружені.

— У такому разі — загорнись у свою ковдру і спи!

Купе поїзда. Їдуть мати, дочка, солдат і прапорщик. Гасне світло, і за секунду всі чують дзвінкий ляпас.

Мати подумала: «Молодець доня. Вже зовсім доросла, а липнути до себе не дозволяє».

Прапорщик: «Отакої! Солдат чіпляється, а дістається мені».

Солдат: «Якщо знову світло вимкнуть, я йому ще раз вріжу!»

В купе поїзда Париж-Марсель дама середнього віку спостерігає за парою, що цілується навпроти.

— Бачиш, — каже дама чоловікові, — як він її милує? Чому б тобі не взяти з нього приклад?

Чоловік, відірвавшись від книжки:

— Але я цю дівчину зовсім не знаю!

Жінка увійшла до вагона і сіла поряд з торговцем.

— Вибачте, міс, — він ніжно узяв її за лікоть.

— Якщо ви чіплятиметеся, я покличу провідника! — гнівно вигукнула жінка.

На зупинці торговець усе ж ввічливо запитав:

— Можливо, тепер, міс, ви не заперечуватимете, якщо я візьму свій кошик з полуницями, на якому ви сидите?

У сусідніх купе їхали чоловік і жінка. Він так уночі хропів, що попутниця кілька разів прокидалася і змушена була щоразу гнівно гупати у перегородку.

Вранці вона невдоволено сказала чоловікові, що мусила кілька разів стукати до нього.

— Чув, чув, — відповів він. — Але я почувався надто втомленим, аби прийти до вас.

В купе сидять середнього віку дама і симпатичний хлопець.

Поїзд наближається до тунелю.

— Попереджаю, юначе, — каже дама, — якщо спробуєте мене поцілувати, я кричатиму.

— Я теж!

Жінка з не дуже гарними манерами

Купе поїзда. Після тривалого мовчання пасажир запитує в супутниці:

— Чому ви нічого не кажете?

— Коли нічого казати, я завжди мовчу…

— Мені б таку дружину!

У поїзді розмовляють жінки.

— У мене вдома прекрасні фіалки.

— А у мене — орхідеї.

— А у мене — півонії.

І тут подав голос попутник з верхньої полиці:

— До речі, про квіти. У мене в Тбілісі, на проспекті Руставелі, живе дівчина: гепа — як оцей стіл… Розою звати!

Грузин і француженка їдуть в одному купе. Грузин їде у відрядження до Парижа і вирішив зійтися з жінкою якомога

У поїзді в одному купе їдуть німкеня та грузин. Супутниця занудьгувала і вирішила розпочати розмову:

— Шпрехен зі дойч?

— Звичайно, хочу, люба, нащо питаєш?

Молоденьке дівча страшенно боїться їхати в одному купе з кавказцем. Сидить і тремтить від страху, пригадуючи мамині настанови: в разі чого — кричи.

Кавказець читав журнал «Крокодил», але помітив, що супутниця місця собі не знаходить.

— Девушка, — звертається він до неї. — Ти чому боїшся? Хочеш, я тобі свого «Крокодила» покажу?

— Спробуйте лише розстебнути штани — я одразу закричу!

Чоловік їде в купе з вродливою жінкою. Час від часу він дивиться на неї і бурчить собі під ніс: «Фу!»

Нарешті їй це набридло, і вона ображено запитала:

— Що ви маєте на увазі під своїм «фу!»?

— Не вас, люба. Коли я бачу гарну жінку, я завжди згадую дружину. Фу!

Літній чоловік радить молодому:

— Ніколи не заходь до купе, в якому сидить молода вродлива дівчина.

— Чому? — дивується хлопець.

— Тому що ніхто не може поручитися, що це не твоя майбутня дружина! ♥

В купе одній вродливій жінці стало погано. Лікар, який виявився серед пасажирів, попросив усіх вийти. Попутники швиденько залишили купе. Забарилася лише бабуся, яка, поглянувши на лікаря, мовила:

— Синок, ти б застебнув ширінку, а то шприца загубиш!

В купе поїзда навпроти чоловіка сидить довгонога дівчина у міні-спідниці. Він кріпився, кріпився, а потім попросив:

— Дівчино, прикрийте, будь ласка, коліна. І вам тепліше буде, і я тремтіти перестану...

У поїзді якийсь франт вирішив почати розмову з симпатичною супутницею:

— Пробачте, ви їдете у справах чи подорожуєте для розваги?

— Для розваги, але не для вашої.

Їде в купе дівчина. Пізно увечері на черговій зупинці заходить вірмен і одразу починає роздягатися. Вона подивилась на нього і каже:

— Ой, ви такий волохатий, що в мене аж мурашки по шкірі пішли.

Вірмен скоса подивився на неї і ліг спати.

Вранці він збирається виходити. А дівчина йому:

— Вибачте, будь ласка, я думала, ви до мене чіплятися будете.

— Девушка! В мене п'ятнадцять разів була гонорея. Дванадцять — сифиліс. Мені твоїх мурашок по шкірі ще не вистачало!

Їдуть у спальному вагоні чоловік та жінка. Дивляться одне на одного. Жінка й питає:

— Вибачте, про що ви зараз думаєте?

ближче. Але усі його спроби зайнятися коханням зазнали невдачі. Нарешті француженка каже:

— Мсьє, я — натурниця Пікассо.

Грузин, не припиняючи пошуків:

— Ну і що з того, люба?

— Мсьє, я ж сказала, що працюю натурницею в Пікассо. Те, що ви шукаєте, у мене за вухом.

В купе розмовляють три молоді особи. Йдеться, звичайно, про чоловіків.

— Я люблю спортсменів, — мовить одна.

— А я — військових, — мрійливо зітхає друга.

— Хто б що не казав, — говорить третя, — але найкращі — це індіанці.

Раптом у двері постукали.

— Дозвольте відрекомендуватися: за-

Сказано — зроблено.

Після цього чоловік заспокоївся. Але тут ініціативу перебрала до рук дама. Супутник спробував, засинаючи, відмовитися:

— Знаєте, я не здатен довго пам'ятати зло...

— А я, як згадаю свого гультяя — так оце мстилася б і мстилася.

Із сусіднього купе долинають голоси:

— Чия це шийка?

І поцілунки: цмок-цмок-цмок...

— Чиї це груденята? — цмок-цмок...

— Чий це животик?.. — цмок...

За якусь хвилину знову:

— Чия це сідничка?..

Сусід не витримав і грюкнув у стінку:

— Панове! Якщо ви зараз же не припините з'ясовувати, де чиє, я викличу провідника!

—Ви коли-небудь були свідком залізничної катастрофи?

— Так, бо одного разу в темному тунелі замість дівчини поцілував її батька.

У спальному купе опинились незнайомі чоловік і жінка. Поступово розговорилися. Торкнулися, природно, й амурних тем. І тут з'ясувалося, що обоє зазнали гіркоти подружньої невірності.

Розчулившись на грунті спорідненості душ, чоловік несміливо запропонував помститися їхнім невірним половинам. Заперечивши для годиться, дама швидко погодилася...

Помстилися.

Згодом джентльмен запропонував зробити це ще раз — в рахунок, так би мовити, майбутніх зрад. Аби потім не так прикро було.

служений майстер спорту майор Чінгачгук!

В купе опинилися хлопець і молода жінка. Він уперто мовчить.

— Ну, чого ж ви мовчите? Розкажіть що-небудь, розважте мене...

— Знаєте, мадам, мені як просити — то краще не треба!

В купе швидкого поїзда їде дама. Заходить молодик, сідає навпроти і починає жувати гумку. Дама каже:

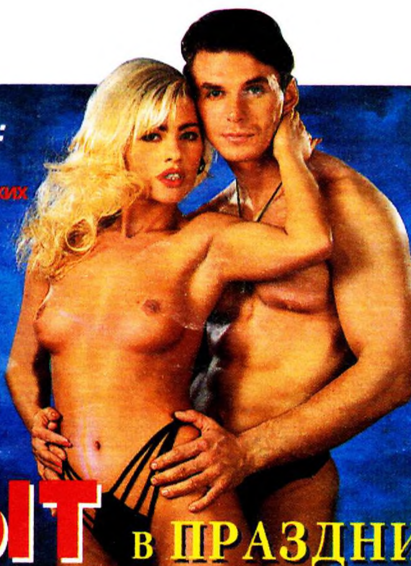
— Ви даремно намагаєтеся познайомитися зі мною. Я абсолютно глуха.

Юнак їде в спальному купе з незнайомою дівчиною. Раптом вона каже:

— Тут так холодно! Чи не дасте мені ще одну ковдру?

Салон **«ИНТИМ»** предлагает:

- широкий выбор эротического белья европейских фирм;
- средства интимного назначения из Европы и США для мужчин и женщин;
- разнообразные изделия западной секс-индустрии (фаллоимитаторы, имитаторы вагин, вибраторы, приспособления для стимуляции эрогенных зон и т.п.)
- консультации сексопатолога с учетом индивидуальных особенностей.

Оптовым покупателям предоставляются значительные скидки.

Салон «ИНТИМ» работает ежедневно (кроме воскресенья).

Киев, ул. Горького, 24-А
Тел./факс (044) 220-54-09

Все товары можно получить по почте наложенным платежом по адресу: 252005, г. Киев-5, а/я 151 Лободе Александру Владимировичу.

ПРЕВРАТИТЕ свой интимный **БЫТ** в **ПРАЗДНИК!**

ХОЧУ К ПРИВАТНОМУ ВРАЧУ

ГИНЕКОЛОГИЧЕСКИЕ УСЛУГИ

Полная конфиденциальность, разумные цены, абсолютная стерильность.

- СОВРЕМЕННОЕ ОБСЛЕДОВАНИЕ И ЛЕЧЕНИЕ воспалительных заболеваний (американские диагностические тест-системы).
- УЗИ-ДИАГНОСТИКА ГИНЕКОЛОГИЧЕСКИХ ЗАБОЛЕВАНИЙ (в т.ч. беременности с первой недели задержки менструации).
- ЛЕЧЕНИЕ ЭРОЗИИ ШЕЙКИ МАТКИ.
- ПОДБОР ПРОТИВОЗАЧАТОЧНЫХ СРЕДСТВ, в том числе внутриматочных спиралей.
- ЛЕЧЕНИЕ КЛИМАКТЕРИЧЕСКИХ РАССТРОЙСТВ.
- ИЗМЕНЕНИЕ ФОРМЫ И УВЕЛИЧЕНИЕ МОЛОЧНЫХ ЖЕЛЕЗ хирургическим путем.
- ЛЕЧЕНИЕ ЦЕЛЛЮЛИТА на любом участке тела.

Обслуживание за наличный и безналичный расчет.

г.Киев, Львовская площадь.
Тел. для записи: **212-51-20.**
Прием ведет кандидат медицинских наук с 10.00 до 18.00 ежедневно, кроме воскресенья.
Лицензия № 14493-ЮР.

«ПРИЗМА» ЛТД

КОСМЕТИЧЕСКАЯ СТОМАТОЛОГИЯ

Материалы и методика корпорации «DENTSPLY» США:

- косметическая пломба;
- коронка, штифтовый зуб, «наращивание» зубов;
- устранение дефектов зубного ряда (промежутков между зубами и пр.);
- выравнивание зубного ряда;
- все виды протезирования.

Заключаем договора с организациями на обслуживание по безналичному расчету.

Тел.: 416-14-04, 416-68-77, 229-49-59, 462-57-94, 229-49-18,

РАБОТАЕМ БЕЗ ВЫХОДНЫХ

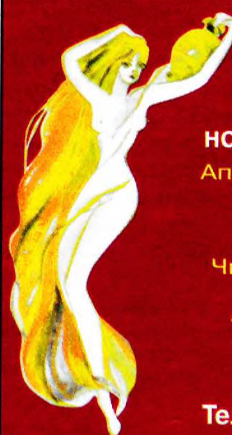
МП «АСТ»
и медицинский салон
«ВОДОЛЕЙ»

ВЫ НЕДОВОЛЬНЫ СОБСТВЕННОЙ ПОТЕНЦИЕЙ?

Предлагаем Вам лучшие достижения Востока и Запада: биопотенцеры, супербиохимин, биогенные стимуляторы, шпанскую мушку и многое другое. Консультируют специалисты.

г. Киев, ул. Озерная, 26-А
(станция метро "Героев Днепра").
Тел.: (044) 410-87-24.
Иногородним высылаем по почте.

ШАРМ

косметологічний салон

НОВА ТЕХНОЛОГІЯ ЖІНОЧОЇ КРАСИ!

Апаратна корекція фігури, персів.
Фейсміоліфтінг.
Антицелюлітна програма.
Біо-, електроепіляція.
Чистки, маски, всі види масажу.
Аромомасаж.
Апаратне проколювання вух.
Візажист. Манікюр.
Солярій.

Тел. 220-84-52 Факс 224-99-69

ХОСЕ ЛУЇС МУНЬЙОС

МАСКА МАРІЇ-АНТУАНЕТТИ

Оповідання

СЕРЕД майдану на березі моря, що пінилося сивими гребенями хвиль, стояв величезний смугастий червоно-білий намет. Вузьким переходом до нього сунули сотні охочих потанцювати. Саме в ту мить, коли Мікі-Маус опинився в наметі, оркестр із шістьох котів з довгими хвостами, сірими вухами та обвислими вусами на худих мордах ушкварив мамбо, і всіх, хто був у наметі, враз охопив безумний шал. Марія-Антуанетта, така загадкова під білою перукою та рожевою маскою, пустилася в гарячий танець із штивним китайцем з довгою кіскою, котрий не міг звести своїх розкосих очей з декольте високородної дами. Французька королева, чиє життя так трагічно урвалося, привернула до себе увагу одразу, тільки-но її ніжки у вишуканих туфельках ступили на танцювальний майданчик. Атож, це була гожа жінка, висока та струнка; тіло її, мов філігранний виріб, було виточене з ювелірною чуттєвістю, яку вона водночас і виставляла напоказ, і приховувала магічними протуберанцями своєї плоті, обтягнутої сукнею, що її оксамитність увиразнювало глибоке декольте та перлинки поту, надаючи цьому принадному тілу ще більшого чару.

Котячий оркестр вивергнув на танцюючих веселі звуки фокстроту. Рожевий слон заходивсь улещати сласну чорну бегемотицю. Ватиканський кардинал у своїй схожій на половинку граната кардинальській шапочці обхопив розкішні голі сідниці спокусливого створіння, що прикрилося одягом лише спереду. Граф Дракула і Франкенштейнів монстр танцювали з дамами, палко обіймаючи їх за талії, і раз по раз впинались їм у губи. Кінь з розмаяною гривою, закусивши вудила, ганяв за кобилицею. Смерть, чиї руки були вкриті гидкими бородавками, силкувалася відкоркувати пляшку шампанського. Пінгвін усе спотикався на своїх перепончастих лапах, а два вікінги шалено билися гумовими мечами.

Оркестр заграв польку. Танцювальні пари, мов божевільні, витинали на дерев'яних мостинах маленькі швидкі стрибки, чергуючи їх з карколомними кружіннями. Марія-Антуанетта танцювала тепер в обіймах Чарлі Чапліна, блідого як крейда, у фетровому капелюсі, насунутому на самі брови, а жезл його мужності, схований у бахматих смугастих штанях, стояв сторч від близькості розкішної дами. Чорна бегемотиця, заливаючись сміхом, кружляла майданчиком в обіймах могутнього бугая, котрий глухо мукав, намагаючись її полапати. Карл Маркс удерся в гущу танцюючих страшенно збуджений, він никав сюди-туди на трохи зігнутих ногах, з насупленими, підмальованими паленим корком бровами, марно розшукуючи Маргарет Дюмонт, щоб відтоптати їй ноги у танці.

Мікі-Маус вийшов надвір удихнути свіжого солоного повітря. Він сів до столика, де випивали Зіпі й Запе, і замовив пляшку чорного пива, щоб погамувати спрагу. Сумовито спостерігав він чужі веселощі.

Заграли вальс. Котячий оркестр мав вельми урочистий вигляд; єдине, чого їм бракувало, — це бездоганних смокінгів. Пари широким колом ковзали по майданчику. Часом траплялися зіткнення і падіння. Ось незграбний жираф, потім граф Дракула і, нарешті, штивний китаєць зіткнулись і повалилися на підлогу, обхопивши руками голови, щоб на них ненароком не наступили. Шампанське лилося рікою, і веселощі були у повному розпалі. Бегемотиця верещала від того, що арабський шейх затис її лівою рукою, у правій тримаючи напхану нафтовими доларами валізку. Якась велика й гарна нічна метеличка з крильцями із червоних клаптиків намагалась усістися на стрункий тюльпан.

Марія-Антуанетта кинулась в обійми мерзенного зеленкуватого страховидла, схожого на ящера. Здавалося, королева задихається у своїй облиплій сукні кольору фуксії, яка стискала її прекрасні груди так, що ніжна шкіра набула червонястого відтінку, а під широкою розцяцькованою дешевими прикрасами спідницею вона, до краю збуджена шаленим танцем, не відчувала власних ніг з обм'яклими м'язами. Маска затуляла верхню половину її обличчя, лишаючи відкритим тільки чуттєвий малиновий рот, вишуканість ліній якого увиразнювали пустотлива родимка під спідньою губою та гарне м'яке підборіддя.

Мікі-Маус не відводив від неї очей, із захватом і трепетом спостерігаючи, як це прекрасне тіло, що йому росинки поту надавали ще більшої сласної принадності, плавало в обіймах зеленої бестії, котра намагалась обхопити його рухливі сідниці своєю пазуристою лапою. І через те Марія-Антуанетта мала вигляд жертви сексуальних домагань свого бридкого партнера: вона вигинала довгу бліду шию, обведену золотавим намистом, а плечі її вкривала груба луска ящера.

Коли котячий оркестр, видимо очманілий від сигаретного диму, що клубками плавав у повітрі, та від алкогольних випарів, які

густішали з кожною відкоркованою пляшкою шампанського, зіграв Еллінгтонів «Саратора свінг», Мікі переборов свою мишачу боязкість, вийшов з переходу і, поминувши чорного вепра, що заштовхував у потворне рило бутерброд з яйцем та салатою, підступив до щойно залишеної страхітливим зеленим партнером Марії-Антуанетти і обняв її за талію.

— Ви дозволите запросити вас на наступний танець? — спитав він благальним і майже безживним голосом.

Королева покірливо глянула на нього крізь прорізи своєї маски і, зронивши безсиле «так», простягла йому голі руки, винизані браслетами.

Вони пішли в танець. Вальс, потім румба, самба, рок-н-рол, мамбо... І з кожним танцем, з кожним акордом музики відстань між їхніми тілами зменшувалась — вони дедалі зближувалися, розпалені чуттєвістю. Мікі обіймав тонкий стан Марії-Антуанетти, притискав королеву до своїх грудей, відчуваючи пахощі її парфумів і тіла, що линули з глибокого декольте.

— Як тебе звати? — спитав він.

— Марія-Антуанетта.

— А мене — Мікі-Маус.

— Атож, я одразу тебе впізнала. Чому ти не танцював?

— Я дуже сором'язлива миша.

— Проте, хоч ти й миша, ти не наступаєш собі на хвіст.

— Ти впала мені в око відразу ж, як тільки з'явилася тут. Ти найкраща жінка на маскараді.

— Так, знаю. Від залицяльників проходу нема. А я мушу поспішати.

— Чому?

— Я передчуваю свою загибель. Ти, здається, забув, що я приречена вмерти на гільйотині?

— Хто це посміє зазіхнути на вашу прекрасну шию і кинути відтяту голову в брудний кіш?

— Така моя трагічна доля, любий Мікі-Маусе.

— А як ти почуваєш себе тут?

— Ой, справді, тут надто душно, і я задихаюся.

— Я хочу побачити твоє обличчя.

— Ні, це неможливо, — твердо відрубала вона. — Моє обличчя назавжди залишиться для тебе таємницею.

— Ну гаразд, коли ти так постановила.

— Еге ж, такі правила гри. Ти не побачиш мого обличчя, а я — твого.

— Оце воно, — сказав Мікі, відтягши руками назад великі круглі вуха та м'які щоки гострої мордочки, — моє обличчя. Тобі подобається?

— Так, мені подобається цілувати твій милий писок. — І вона голосно засміялася, так що її груди, випнувшись із декольте, збудливо затремтіли, роблячи партнерову хіть зовсім нестерпною.

Меткий Пінокkіо підніс їм на таці два келихи, вмить наповнив їх шампанським, і Мікі з королевою жадібно випили іскристе вино.

— Ти десь тут мешкаєш? — спитала Марія-Антуанетта, спорожнивши свій келих.

— Маю квартиру за десяток кроків од моря. Можемо піти туди, коли хочеш.

— Ах ти ж шалапут, для цього ти мене й підпоюєш!

— Я вас не підпоюю, ваша величносте.

— Королевам не вільно напиватися.

— Але ж ти страчена королева.

— Атож, з відтятою головою.

Вона обернулась і сміливо підкликала офіціанта з шампанським. Піна з відкоркованої пляшки хлюпнула на руки Мікі. Дівчина сама налила пінаву рідину в келихи, ніби демонструючи цим свою веселу безсоромність перед їхнім близьким інтимним усамітненням.

— Ходімо звідси. Тут нема чим дихати...

Купка крокодилів розступилася перед ними, погрозливо роззявивши хижі пащеки й показуючи страхітливі гострі зуби; потім вони поминули театрального лева, що ніби шукав свого місця на якомусь гербі; спритно ухилилися від стада слонів, що з тупотінням вдерлися на танцювальний майданчик, струсаючи намет своїми важкими стрибками.

Надворі віяло морською прохолодою, і Марія-Антуанетта звичколо запустила руки під маскарадний костюм Мікі-Мауса. Ті доторки здались йому такими ніжними й лагідними, що він без вагань поклав свої руки їй на плечі, мовби вкутавши їх у покривало, і почав тицятися чорненьким писком у довгу шию королеви, проходячи шлях від нижнього краю до підборіддя, а потім назад, тепер уже до глибокого декольте, де збуджено здіймались її груди.

Червоний «порш» миттю домчав їх до будинку, що й справді був недалеко від моря, і коли вони вийшли з машини, то враз відчули вільгість хвиль і до них долинула нескінченна мелодія моря. Звуки її доходили навіть до помешкання. Мікі підняв дівчину на руки і, не тямлячи себе від захвату, поніс до ліжка. І крізь одяг йому передавалося гостре бажання її тіла.

— Скинь маску, — благально мовив він, похапцем роздягаючись.

— Ні, не хочу, так буде ще захопливіше, — одказала вона. — Ти уявлятимеш собі моє обличчя, а я — твоє, і це тільки додасть нам запалу.

— Але я хочу бачити тебе, бачити твої очі.

— Ти їх і так бачиш.

— Ну прошу тебе!

— Ні, ти ніколи не побачиш мого обличчя. Змирися з тим, що володітимеш тільки моїм тілом. Жоден чоловік ще не встояв перед його красою.

Мікі сів на край ліжка і, затамувавши віддих, спостерігав, як вона ретельно знімала з себе панчохи, сукню, мережива, спідню спідницю, ліфчик, трусики, — аж поки зосталася зовсім гола. Тоді непорушно застигла посеред кімнати, звабна, білотіла, уся в перлистих росинках поту. Перед його очима були розкішні стегна і великі груди із випнутими сосками, обведеними червоними ореолами, що говорили про неабияку чуттєвість; а внизу живота, між стегон, відчувався прихований пал, і золотавий гайок волосся на лобку збігав униз, до сласної ущелини, розжареної під складками шкіри. Дівчина усміхнулась і ступила крок уперед, і наблизилися, хитнувшись, її груди, і напружились сідниці, а ноги граційно ступали все ближче холодною підлогою...

Багато разів оддавалися вони любощам. Марія-Антуанетта обдаровувала Мікі-Мауса білошкірістю і жаром своєї голизни, неземною насолодою; вона вся тріпотіла, як листок, щоразу, коли його член, мокрий і твердий, вдирався, наче таран, у її лоно і спливав там сласним гарячим нектаром. Поки він рухався всередині неї, поки густа життєдайна рідина розливалася липким пластиром по оксамитних стегнах, що змикалися над чоловічим органом і стискали його, Мікі, заплющивши очі, намагавсь уявити собі обличчя таємничої королеви, котра стогнала й ридала під ним. Без маски вона уявлялась йому не інакше як блідою голубоокою дівчиною з тонкими бровами, довгими віями та маленьким, трохи кирпатим носиком. Такою собі Венерою пензля Боттічеллі — вічним образом ніжної краси і відродження з вишуканої картини, та ще й із шумом моря на шість поверхів нижче.

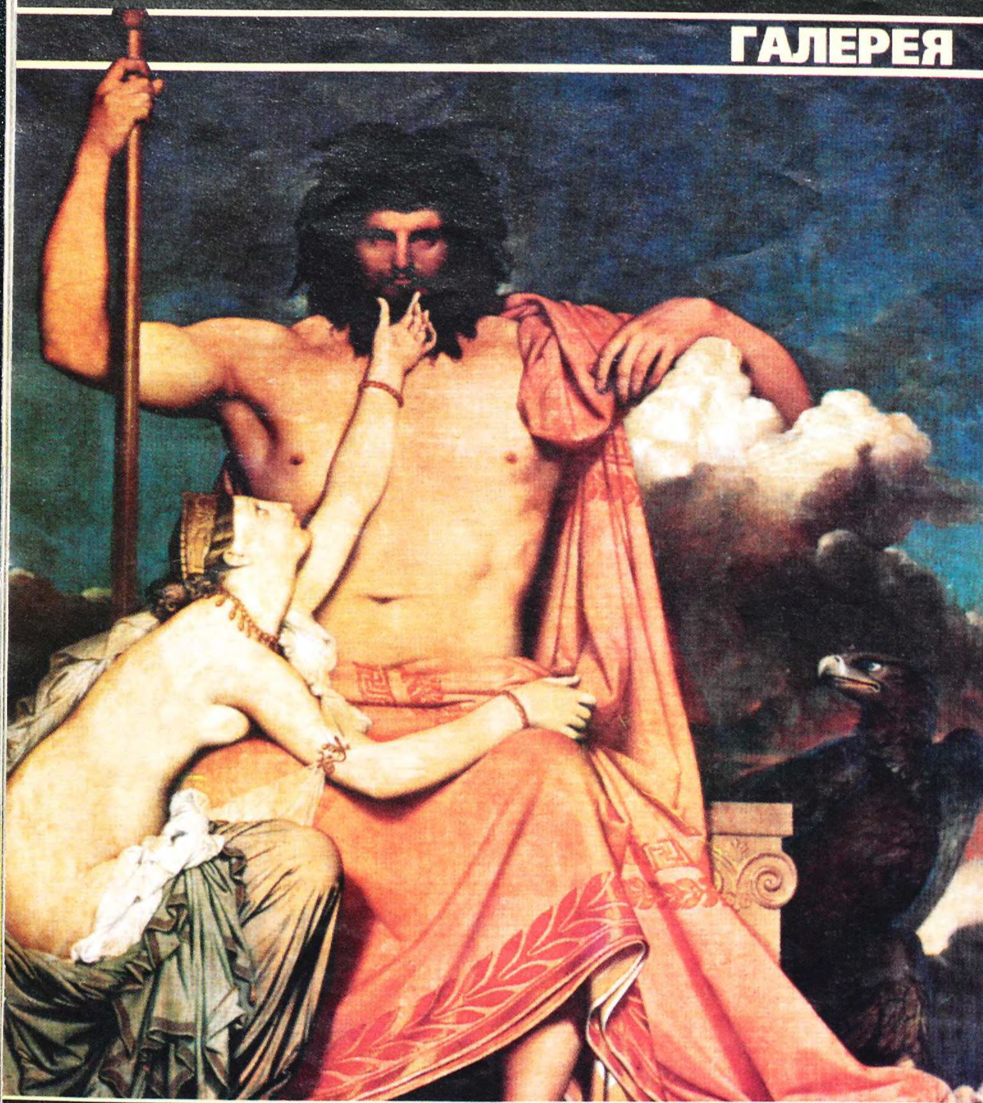
І ось в одну з хвилин, коли вона нестямно стогнала в несамовитому оргазмі, Мікі, стискаючи губами її соски, посилив її чуттєвий екстаз і, перш ніж вона встигла йому завадити, спритним порухом руки зірвав з неї маску. Марія-Антуанетта квапливо затулила обличчя, але він, зовсім голий, уже задкував, навпомацки, спиною відшукуючи двері.

— Паскуда! Брудний паскуда! Щоб ти пропав, лайно мишаче! — кричала королева.

Мікі-Маус скотився сходами будинку, де була його квартира, навіть не подумавши накинути на себе бодай якусь одежину. Він міцно стискав у руці, наче який фетиш, маску своєї коханки і нажахано кричав. Двоє жирафів, що трапились йому на дорозі, так і прикипіли до місця, вражені виглядом безсоромної миші. А він гнав усе далі й далі, воскрешаючи в пам'яті жаский образ Марії-Антуанетти без маски: щоки, вкриті виразками та струпом, з фіолетовими гнійниками навколо безживних очей, безформний, провалений і нагноєний гачок носа, — і марно намагався пригадати божественні лінії її тіла, яке так збуджувало його. Злісний сміх і прокльони, що їх вивергав навздогін йому чуттєвий червоний рот, — ось що доповнювало той незгладимий образ.

Море ревло триметровими хвилями, а танці та веселощі у величезному строкатому наметі тривали аж до світанку. ♥

З іспанської переклав ЛАДИМ СТАРОКІТ

ЮПІТЕР І ФЕТІДА (фрагмент). 1811.

ПОКІРЛИВІ, ЯК ПОСТІЛЬ

ЗБИРАЮЧИСЬ писати про Матісса, в якусь мить я зрозумів, що обійтися без частих і серйозних посилань на його наставника Домініка Енгра просто не випадає. Одразу ж роблю застереження, що не вважаю цих двох художників «близькоспорідненими» щодо ставлення до жінок і виявлення свого сексуального начала у творчості. Безумовне одне — що Енгр справив певний вплив на свого учня в царині естетичного сприйняття. Та про Анрі Матісса ми поговоримо наступного разу, а тепер — про його вчителя.

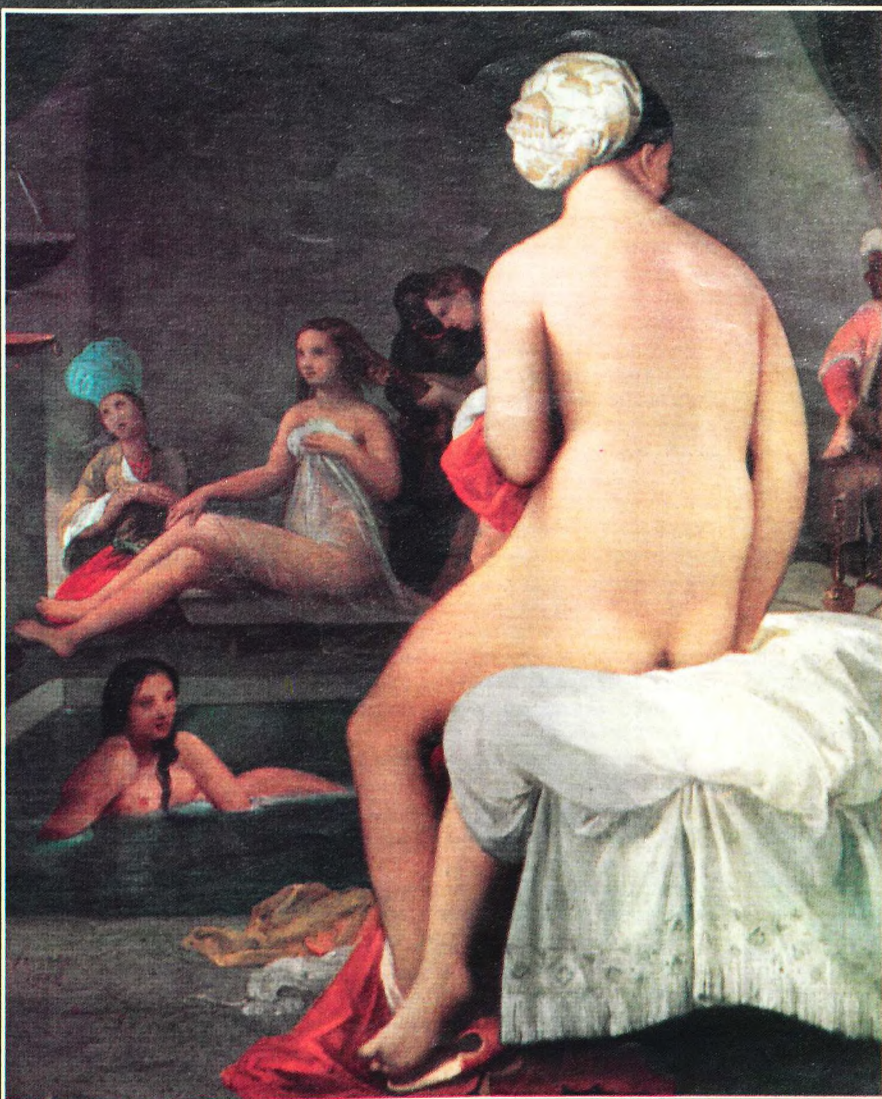
Творчість Жана-Огюста-Домініка Енгра (1780—1867) привернула увагу ендокринологів. Вони завважили те, що образи художника, як чоловічі (меншою мірою), так і жіночі (набагато більшою), мають ознаки порушення функції щитовидної залози та його наслідків у вигляді недвозначного зоба і ожиріння. Для прикладу наводяться, зокрема, етюди до картин «Юпітер і Антіопа», «Турецькі лазні» та ін. Інтерн Версальського шпиталю, такий собі пан Вердьє, писав у журналі «Ескулап»:

«Цей тип незмінно виникає у творчості Енгра, наче лейтмотив у музичному творі, завжди подібний до самого себе, але щоразу з незначними варіаціями... Пасивна і млосна м'якість обличчя з повними щоками, пухкими губами, ротом, більш розвинутим увишки, аніж уширшки, великими оксамитними очима, позбавленими блиску; дуже округлі великі руки, пишно розвинені плечі, під плоттю яких майже повністю приховано опуклості й нерівності кісток; шкіра живота така, що, здається, спробуйте її вщипнути — і вона заповнить вам долоню; більш чи менш тонкі зчленування, іноді припухлі; вельми м'ясисті стегна з в'ялою, ніби позбавленою м'язів тканиною, які важко розплющуються одне об одне і майже заповнюють складку лобка, «не залишаючи між собою просвіту», — коли вдатися до жаргону художніх майстерень».

Навівши таку розлогу цитату із статті пана Вердьє, я аж ніяк не заперечую того, що подібна професійна думка й справді може виникнути при погляді на картини Енгра. Але хотів би все-таки зауважити, що образи пензля Модільяні також могли б викликати цілком обгрунтований інтерес хірурга. Питання в тому, наскільки коректно розглядати твори мистецтва у такий спосіб.

Відомо, що Жан-Огюст-Домінік Енгр був людиною вельми закомплексованою, як видно, внаслідок своїх фізичних вад. Через те у стосунках із жінками виявляв велику обережність, складних ситуацій уникав і віддавав перевагу цілком добропорядному шлюбові. А проте жінка все життя була основною темою його творчості. Анатомічні особливості Енгрових моделей такі виразні, що набувають масштабів певної алегорії. Якої саме? Перш ніж відповісти собі на це питання, погляньмо на Енгра очима іншого його сучасника — пана А.Лапоза, високого урядовця III Республіки:

«Енгр любив у жінці прекрасні округлі лінії, пишність форм, а також ту внутрішню покірливість і безтурботність, що їх звичайно несе з собою приємна повнота. Ідеал жінки в нього цілковито східний. У нього не знайдеш ні гарячкового блиску очей, ні тонких трагічних облич, ні пристрасної тривоги Леонардо, ні легкого повітряного танцю гнучких тіл, ні галюцинуючого погляду боттічеллівських дів, поглинутих мріями, спалюваних безумством надлюдських спокус... Жінки Енгра — істоти покірливі, які воліють ні про що не думати і найрадніше возлежать на диванах. Чи то випадок постачав йому моделі, такі відповідні до його смаку, чи це наслідок особливого бачення? Подивіться на його жіночі портрети: ви завважите все ту саму незворушність на обличчях, усе ту саму ліниву граційність пози, все ту саму ніжну млість у погляді... Зате як вони пестять чуттєвість, яка в них сласна поема для любителів плоті! Які скарби під ліфами! Які бюсти колихаються і тріпочуть під тканиною, як успішно цей художник, закоханий у пишні перса, користається з моди на

МАЛЕНЬКА КУПАЛЬНИЦЯ. 1828.

ПРИНЦЕСА ДЕ БРОЛЬЇ (фрагмент). 1853.

високу талію, що панувала у першій половині століття і послужливо виставляла напоказ найбагатонадійніші з жіночих зваб».

Захоплений, емоційно-любострасний коментар пана Лапоза, який свідчить, найімовірніше, про його особисті сексуальні вподобання, аніж про Енгрові, стоїть, проте, ближче до розуміння творчості художника, ніж медичні розправи інтерна Вердьє.

Мені ж думається, що жінки Енгра, усі разом і кожна зокрема, — це візуалізована мрія про спокій та вдоволену сексуальність. По суті, «Турецькі лазні» — картина, яку художник малював усе життя, — це і є його життєве кредо і його рай. Суперечливий, як внутрішній світ, і недосяжний, як мрія. Маса жіночої плоті — це кількісно найвищий ступінь невдоволеної життям любострасності. Це маса перин і подушок — образів супокою, і водночас — жінки, яких він жадав. Прагнучи до них, він їх гіперболізував; прагнучи спокою, він малював їх покірливими та млосними, як сама постіль. І от звідси, з образів абстрактних понять, випливає нова тема — тема портретності як філософії в образотворчому мистецтві. Бо, хоч би що малював Домінік Енгр на полотні, кожна його картина була портретом його мрій, незалежно від того, що саме на ній зображено.

Та поговоримо ми про це уже в наступній бесіді, коли розглядатимемо творчість Енгрового учня, славнозвісного французького художника Анрі Матісса... ♥

СТАС ЛІШАНСЬКИЙ,
художник

ОДАЛІСКА З РАБИНЕЮ (фрагмент). 1839.

МІКЕЛ ХРИСТАЛЬМ

рибки-фалоси

ЮНА Джіанна мріяла зустріти справжнього чоловіка, якому вона могла б віддатися душею і тілом. Вона була дівчиною, котра ще не звідала чоловічих пестощів. Щоправда, багато хлопців домагались її, проте вона з презирством відшивала їх від себе. Бракувало ще, щоб жінкою її зробив якийсь прищуватий молодик, у якого молоко на губах не обсохло!

Вона часто ходила на морський пляж, стараючись своїм красивим тілом привабити чиюсь увагу. Але в очах чоловіків, які жадібно витріщалися на її ніжки й задок, не було нічого, окрім хтивості, а цього Джіанні було замало.

Сьогодні вона прийшла до моря пізніше, ніж звичайно: затрималася в салоні вроди, де їй зробили модну коротку зачіску. День був спекотний, і на пляжі яблуку ніде було впасти. Джіанна насилу знайшла місце біля якоїсь жінки, що скаржилася сусідам на свого колишнього чоловіка. Джіанна мимоволі прислухалася до її слів.

— Тільки-но я засну, як він мене знову будить: «Ще хочу!» — розповідала жінка. — Вранці треба йти на роботу, а в мене перед очима кола пливуть від недосипання. І так щоночі. Я замучилася з ним, на себе стала не схожа. Врешті не витримала і заявила йому: «Все, довби кого хочеш, а мене ти вже переорав на десять років уперед...»

Усі засміялися. Джіанна скосила очі на жінку. Вона була вже підтоптана — опасиста, брезкла, нічим не приваблива, — і лишалося тільки дивуватися, що був у її житті чоловік, який так сильно її бажав.

— Час скупнутися, — сказала жінка і звернулася до Джіанни: — Дівчинко, гайда разом?

— Ні, я потім, — відповіла Джіанна і відвернулася: їй чомусь було неприємно дивитись на цю жінку. Певне, тому, що в конфлікті, про який та щойно всім повідала, вона стала на бік чоловіка. Джіанна заплющила очі й уявила собі, як цей невситимий у коханні чоловік обнімає її і раз за разом доводить до солодкої млості. А за вікном безсонна ніч, зорі, спів птахів, пахощі квітів... Боже, як добре!

Джіанна зі стогоном втиснулася в пісок і задрімала на сонці. Її розбудили несамовиті крики, що долинали з моря:

— Ґвалтують! Рятуйте! Поможіть!

Весь пляж стояв на ногах. Кричала сусідка Джіанни, відчайдушно борсаючись метрів за двадцять від берега. Кілька рятувальників підпливли до неї і допомогли вибратися з води. Купальник на ній був розірваний спереду і ззаду. Всім кортіло дізнатися, що ж із нею сталося.

— Чому ви так кричали? Хто розірвав на вас купальник? — сипалися запитання з усіх боків.

— Ви не повірите... Це було неймовірно...

— Хто вас скривдив?

— Рибки...

— Які рибки?

— Рибки, схожі на чоловічі члени! Авжеж, не смійтеся! Їх було багато, ціла зграйка! Вони оточили мене і наче сказилися: стали кусати в груди, розірвали внизу купальник... Вони ґвалтували мене всі гуртом...

— Вам не привиділось?

— Я кажу правду... Це були великі чоловічі фалоси!.. Я спершу не повірила, аж поки не схопила один рукою і піднесла до очей...

— Викличте «швидку», — крикнув хтось. — Певне, вона перегрілась на сонці.

— Не треба нікого викликати, — запротестувала потерпіла. — Мені вже краще.

Ніхто не повірив жодному її слову. Багато хто подумав, що її колишній чоловік справді був великий розпусник, якщо довів бідну жінку до таких буйних фантазій. Навіть у морі її переслідують кошмарні сексуальні видіння від пережитого. Хоча лишалося неясним, хто ж розірвав на ній купальник... Може, якийсь жартівник-аквалангіст?

Джіанні стало шкода жінки, вона підійшла до неї і запропонувала:

— Давайте я вас проведу додому.

Вони одяглись і покинули пляж. Джіанна підтримувала жінку за руку.

— Ви не хочете перевіритись у лікаря?

Жінка зупинилась і пильно подивилась на дівчину.

— Ти теж не віриш, що мене зґвалтували рибки-фалоси?

Джіанна непевно знизала плечима.

— Те, що ви розповіли, схоже на фантастику, — сказала вона. — Що ви відчували при цьому?

— Коли вони торкались мого тіла, мене це тішило. Коли вони легенько кусали мені груди — і це було приємно. А коли розірвали купальник і заходилися по черзі трахати мене, в мене навіть сльози з очей бризнули — так це було солодко.

— Не розумію... Якщо вам було так добре з ними, чому ж ви стали кликати на поміч?

— Ти вже повнолітня, еге ж? Я можу бути з тобою відверта?

— Можете.

— Так ось, дівчинко, я терпіла їх доти, доки вони не почали трахати мене в зад! А цього я терпіти не можу. Я навіть своєму колишньому чоловікові цього не дозволяла, хоча він, бувало, на колінах мене благав... Не люблю я таких збочень.

— А якби ці самі рибки не стали вас чіпати... ззаду, ви б не кричали? — запитала Джіанна.

— Звісно, ні, адже те, що вони мені робили, було чудово. Кожна жінка мріє про такі хвилини.

— Мабуть, ваш колишній чоловік ніколи вас так не вдовольняв?

— Чому ж бо? Він своє чоловіче діло знав прекрасно.

— Чого ж ви розлучилися? Мені здається, те, що ви говорили про нього, не може бути серйозною підставою для розлучення.

— Твоя правда. На пляжі я наговорила про нього, щоб угамувати свою образу. Адже я його так само люблю... Він покинув мене, бо я відвертала від нього свій анус... Зараз, кажуть, він знайшов собі таку, яка йому все дозволяє.

Вони пройшли ще трохи, і жінка сказала:

— Ну ось я і вдома. Дякую, що провела мене. Повір мені, дівчинко, все, що сталося сьогодні в морі, не вигадка. Тому не запливай далеко від берега, інакше з тобою може статися те саме.

Весь день Джіанна думала про загадкових рибок-фалосів. Вони збуджували її уяву і плоть. Вона просто вмирала від бажання побачити їх і пережити бодай соту частку того, що пережила ця жінка. До вечора вона наважилась. Коли стемніло, прийшла на безлюдний пляж і, роздягнувшись догола, кинулась у хвилі.

Їй набридло шукати справжнього чоловіка! Навряд чи вона зустріне такого в цьому приморському містечку, де всі чоловіки — хтиві тварини, та й годі. Нехай уже краще рибки-фалоси зроблять її жінкою. Вона з радістю віддасться їм.

Джіанна відпливла вже досить далеко від берега і лягла на спину, лише рухаючи ногами, щоб підтримувати себе на хвилях.

На небі одна по одній з'являлися зірки і кидали на море сріблясте світло. Вона чекала, затамувавши віддих, не сумніваючись, що рибки-фалоси підпливуть до неї, адже вона така вродлива і юна, набагато привабливіша за ту жінку, на яку вони накинулись. Було лячно, проте Джіанна намагалася перебороти тремтіння, яке її охопило.

Зненацька вона відчула перший доторк до тіла — пестливий, ніжний. Затим — нові доторки, такі ж м'які й хвилюючі. Рибки-фалоси ніби запитували, чи згодна вона зблизитися з ними. Було ясно, що якби вона була проти і дала їм це якось зрозуміти, вони б її не зачепили. Замість відповіді вона ще ширше розкинула ноги і перестала ними рухати, оскільки в цьому вже не було потреби: рибки-фалоси легко підтримували її на поверхні. Вони оточили дівчину численною зграйкою. Джіанна відчувала сотні солодких доторків до спини, сідниць, стегон. Особливо їй приємно було, коли рибки-фалоси пестили її маленькі груди, раз у раз легенько кусаючи набряклі соски. Приловчившись, вона схопила одну рибинку. Та тріпотіла в її долоні, проте не виривалась. Рибинка нічим не відрізнялась від звичайного статевого члена з оголеною головкою, але на другому кінці у неї був риб'ячий хвіст. Міцно затиснувши її в руці, Джіанна сама стала терти нею своє палаюче міжніжжя, яке не могла остудити навіть вода. При цьому вона зачіпала щось таке, від чого в неї починали свербіти п'яти.

Рибки-фалоси й далі повільно й обережно вивчали її тіло. Джіанна трепетала від збудження і передчуття насолоди.

І раптом вона відчула різкий біль — це перша рибинка-фалос — найбільша, очевидно, ватажок зграї, — ввігналася в неї, наче скабка. Джіанна злякалася болю, хоча й знала, що без нього не обійтися при першому зближенні, і спробувала витягти рибинку із себе. Але та, немов накручена, сновигала туди-сюди в її розкритому лоні й не давалася в руки. З кожною миттю біль затихав, аж поки зовсім вщух, ніби рибинка-фалос сама ж його погамувала. Потім її змінили інші рибки, такі ж невтомні. Джіанна повністю підкорилася їм, дозволяючи перевертати себе на живіт, згинати коліна, підкидати ноги. Вона була юна і гнучка, немов гумова, і їй здавалось, що вона займається якоюсь фантастичною гімнастикою. Їй дуже хотілось, аби це тривало без кінця. Солодка млість, яка набрякала в ній, мов достигаючий плід, обіцяла невимовну насолоду. Та ось остання рибинка-фалос побувала в ній, а бажана розрядка так і не настала. Джіанна мало не заплакала, так їй хотілося з першого разу стати чуттєвою жінкою. Та, видно, навіть рибкам-фалосам це виявилося не під силу, хоча їй нічим було їм дорікнути, вони були з нею лагідні і щадили її цнотливе тіло.

Мов по команді, вони відліпились від дівчини і табунцем попливли в море. Джоанні знову треба було рухати руками й ногами, щоб триматися на воді. Вона глянула на всіяне зорями небо і, зітхнувши, поплила до берега. На саму лише згадку про доторки рибок-фалосів по її тілу пробігало солодке тремтіння.

На березі Джіанна тріпнула мокрим волоссям і з гордістю подивилась на своє тіло, яке щойно було так гаряче й спрагло кохане. Вона подумала, що віднині їй не потрібен буде жоден чоловік, адже тепер у неї є рибки-фалоси... І раптом вона побачила неподалік на березі ту саму жінку, з якою познайомилась на пляжі. Вона йшла до води, не помічаючи Джіанни, і на ходу скидала з себе одяг. Серце дівчини кольнули ревнощі, коли вона здогадалась про причину її появи на морському березі такої пізньої пори. «От сука!» — подумки обізвала вона жінку. Ні, вона не допустить, щоб рибки-фалоси любили крім неї ще когось!

— Агов! — погукала вона жінку, підбігаючи до неї. — Зупиніться!

Жінка злякано повернулася до неї і закрила долонями оголені груди. Придивившись, вона впізнала Джіанну.

— Ти що тут робиш? — здивувалася вона. — Стежиш за мною?

— Не смійте плисти до них! — крикнула їй в лице Джіанна. — Ви мене зрозуміли?

Жінка засміялась і опустила руки. Її груди упали вниз, мов дві величезні краплі срібла. Вона примружила очі.

— Овва, та ти ж гола! Здогадуюсь, чому ти тут... Виходить, повірила мені?

— Авжеж, повірила!

— Хочеш, щоб ми попливли до них разом?

— Хочу, щоб ви забули про них.

— Таке не забувається.

— І все-таки постарайтесь. — У голосі Джіанни з'явилися погрозливі нотки. Жінка, вловивши їх, перестала усміхатись.

— Схоже, що ти ревнуєш?

— Думайте що хочете.

— Ну гаразд, — сказала жінка, — пожартувала — і годі. Якщо ти не хочеш плисти до них разом зі мною, лишайся тут. А мені не заважай.

— Не смійте! Я вам не дозволяю!

— Дівчинко, ти мені погрожуєш?

— Я вже не дівчинка.

—Ти хочеш сказати, що була у них?

— Так, була.

— Вітаю! Вони тобі сподобались?

— Самі знаєте.

— І тепер ти не бажаєш ні з ким ділитись?

— Ви правильно мене зрозуміли.

Жінка нервово засміялась, і дві величезні краплини срібла гойднулися з боку в бік, наче маятники.

— Але ж це смішно! Вони — не тільки для тебе, але й для мене, та й для інших теж. Побачиш, невдовзі багато жінок захочуть віддаватися їм. І з цим доведеться миритися і тобі, і мені.

— От ви й миріться, а я не буду. Я не хочу, щоб рибки-фалоси любили ваше тіло і будь-чиє інше, крім мого, — наполягала на своєму Джіанна.

— Ну, тоді я зроблю ось що, — сказала жінка і щосили вдарила Джіанну в живіт. Дівчина впала на пісок. Жінка схилилася над нею: — Вибач мені, але я змушена була так вчинити. Полеж тут трохи. А коли оклигаєш, не надумай мене переслідувати. Інакше я тебе втоплю. — І вона подалася до води...

Джіанна довго приходила до тями. Біль минув, але з'явився інший — у її намуляній піхві, в якій побувало не менше сотні великих рибок-фалосів. Там, у воді, біль не відчувався, проте зараз болів не тільки пах, але й усе тіло — як після тяжкої виснажливої роботи. Джіанна звелась на коліна, подивилась на море. Вона почула то ритмічні, то безладні сплески води, почула стогін, безсоромний стогін пристрасті, який линув від жінки-суперниці. Чути його було нестерпно! Джіанні раптом стали ненависні рибки-фалоси. За те, що їм однаково, кого кохати — її, юну струнку дівчину, чи цю жінку — літню і безформну. Та, видно, жінка мала слушність, коли казала, що багато хто, дуже багато захочуть віддатися їм. Не воювати ж їй з усіма! Ну й нехай собі віддаються, рибки-фалоси задовольнять їх усіх підряд.

Ревнощів наче й не було. Сподіваюсь, тепер вона не кричатиме «пробі», коли вони потурбують її зад? — глузливо подумала Джіанна про жінку.

Немов на підтвердження її слів, жінка у хвилях застогнала особливо, чергуючи стогони з пронизливими зойками. Здавалось, іще трохи — і вона почне верещати і кликати на поміч...

Джіанна звелась на ноги, не поспішаючи одяглась. Кожен рух давався їй над силу, кожен крок завдавав гострого болю. На море вона вже й дивитись уникала.

♥

Переклав з російської ЮРІЙ ПОПСУЄНКО

У колажі використано фото Валерія Анзилова

Шарон Стоун

ВИМИКАЙТЕ СВІТЛО!

«КАПРИЧІО»

Інша назва — «КОХАННЯ І ПРИСТРАСТІ»
Італія, 1987.
Режисер: Тінто Брасс.
В ролях: Франческа Деллера, Ніколо Уоррен, Енді Дж. Форест, Луїджі Лаецца.
Оцінка: 3,0. До 18 років.
Еротична драма.

Практично кожна нова робота італійського режисера Тінто Брасса спричиняється до скандалу. Його фільми заборонялися, арештовувалися, гнівно таврувалися критикою і... викликали стійку цікавість у глядачів. Не стала винятком і картина «Капричіо» — відбіркова комісія XVI Московського міжнародного кінофестивалю, що проходив улітку 1987 року, не допустила її до показу з цензурних міркувань...

Сюжет фільму досить простий. Американка Дженіфер наприкінці другої світової війни пристрасно покохала італійського хлопця Чіро. Але доля розпорядилася таким чином, що закоханим довелося розлучитися. І ось через кілька років Дженіфер разом зі своїм чоловіком і дитиною знову приїжджає в Італію, щоб побачитися з коханцем. Драматична колізія підсилюється тим, що в чоловіка Дженіфер свій роман — з італійською повією...

Тінто Брасс відкрив у цьому фільмі нову «еротичну зірку» — Франческу Деллеру, яка прийшла на зміну Стефанії Сандреллі і Серені Гранді, що виконували головні жіночі ролі в попередніх фільмах режисера.

«ПОРНО»

Інша назва, що зустрічається в нашому прокаті, — «Чоловік у пошуках кохання».
Польща, 1989.
Режисер: Марек Котерський.
В ролях: Збігнев Роля, Анна Горностай, Марія Пробош, Івона Павляк, Катаржина Фігура та ін.
Оцінка: 4,0. До 18 років.
Еротична комедія.

Ця стрічка — своєрідна еротична кінобіографія сорокарічного чоловіка, подана у його спогадах. Благополучний, здавалося б, герой — чоловік і батько — одного разу в години безсоння намагається пригадати всіх жінок свого життя — від найпершого кохання до випадкових зв'язків. Підсумок спогадів невтішний — половина життя промайнула, а справжнє почуття пройшло осторонь.

І все ж «Порно» — комедія, бо «амурні» пригоди Міхала сповнені багатьох веселих ситуацій. Незважаючи на назву, в картині, звичайно, ніякої порнографії нема. М.Котерський в одному з інтерв'ю сказав: «У душі мого героя відбувається деградація високих почуттів, тому мій фільм можна вважати порнографічним...»

«ПРОЩАВАЙ, ЕММАНУЕЛЬ»

Франція, 1977.
Режисер: Франсуа Летер'є.
В ролях: Сільвія Крістель, Умберто Орсіні, Шарлотта Александр, Олександра Стюарт та ін.
За романом Еммануелі Арсан.
Оцінка: 3,0. До 16 років.
Еротична мелодрама.

Брюс Уілліс

Дія цієї, третьої за рахунком, історії з життя знаменитої Еммануелі відбувається на Сейшельських островах, де героїня мешкає зі своїм чоловіком Жаном, як завжди, в атмосфері вільного кохання і радощів тіла. На острови приїжджає для вибору натури кінопродюсер Грегорі Девін. Еммануель, природно, намагається зійтися з ним. Втім, після короткої близькості відбувається сварка: погляди новітніх коханців на кохання, секс, сімейне життя — різні. Але вони невдовзі миряться. Еммануель усе більше тягнеться до Грегорі. Нове почуття дружини викликає ревнощі Жана. Коли Грегорі, якого несподівано викликали до Парижа, хоче взяти Еммануель з собою, щоб звільнити її від обраного нею «еротизму», Жан вимикає телефон, спалює записку і везе дружину розважатися. Вранці Еммануель довідується про все і вилітає до Парижа першим літаком. Жан залишається на Сейшелах з самотньою подругою Еммануелі...

«РАСПУТІН. ОРГІЇ ПРИ ЦАРСЬКОМУ ДВОРІ»

ФРН.
Оцінка: 1,0. До 21 року.
«Історичний» порнографічний фільм.

Вже сама назва цього фільму красномовно свідчить, що він далекий від історії. Непересічна особистість Григорія Распутіна подана в ньому лише з точки зору показу його сексуальних можливостей. А сексуальні розваги Распутіна і «оргії при царському дворі», як їх уявили німецькі творці фільму, — це відверта порнографія. Втім, деякі історичні факти в сюжеті наявні. Нащадок царського престолу хворий на гемофілію. Цариця у відчаї посилає за сибірським цілителем Распутіним. Цю місію доручено графині Головиній, яка, потрапивши до Сибіру, полонила мужика Григорія своїми жіночими принадами і нестримною похіттю. У Петрограді Распутін поринає в сексуальне життя царського двору. Показ оргій чергується з демонстрацією катівень охранки і задумом убивства Распутіна. Все це супроводжується «Калинкою» і «Очами чорними»... ♥

ГАЛИНА КЛЄВЦОВА,
АНДРІЙ КОСАЧ,
кінознавці

СТЕФАН МАЛЛАРМЕ (1842–1896)

МУРИНКА

Тій муринці, котру підштовхує диявол,
Спізнати хочеться хорошуна забав
Небачених та ще й осуджуваних жваво.
Вона ненатла до таких лукавих вправ.

З дійками свій живіт зіставивши великий,
Так високо, куди не дістає рука,
Вона підкидує затято черевики,
Немов байдужого до втіхи язика.

Супроти наготи лякливої газелі,
Мов навіжений слон, розлігшись на спині,
Жде горілиць вона й милується в постелі,
Аж розпливаючись у посмішці масній.

Як жертва врешті-решт лежить між ніг у неї,
Вона всю чорноту оголить при лобку,
Здіймаючи палац розщілини своєї
Рожево-білої, мов устрицю морську.

АРТЮР РЕМБО (1854–1891)

ПЕРШИЙ ВЕЧІР

Вона зняла все до сорочки.
Великий і зухвалий в'яз
У вікна зле роняв листочки
Все ближче й ближче біля нас.

Вмостившись зручно у фотелі,
Вона була напівнага.
Тремтіла в мадемуазелі
Така тонка, тонка нога.

Манюній промінь на відсонні
Я потім розглядав щосил.
У неї він злинав на лоні
Й губах, як серед руж мотиль.

І ніжні щиколотки спіхом
Поцілував їй спрагло я.
Вона аж захлинулась сміхом,
Гучним, як трелі солов'я.

Сховались хутко під убранням
Тендітні ніжки дві: «Облиш!»
Дай волю першим залицянням,
То сміхом ніби пригрозиш.

І ось тремтячими вустами
Припав я ніжно їй до віч.
Вона відкинула знестями
Голівку: «О, це — інша річ!

Скажу тобі два слова, друже...»
Я цмокнув палко в груди їй,
З чого вона сміялась дуже.
Для мене ж значив сміх такий...

Вона зняла все до сорочки.
Великий і зухвалий в'яз
У вікна зле роняв листочки
Все ближче й ближче біля нас.

РОБЕРТ БЕРНС (1759–1796)

ПРИГОДА

Як ішов я та й на верховину,
Заблудився в ніч під хуртовину;
Хат не видно, людей не чувати —
Де ж я буду нічку ночувати?

Де взялася молода дівчина,
Бачить — хлопцю в дорозі причина,
Бачить — далі йти уже несила,
Вона мене в хату запросила.

Я дівчині вклонився низенько,
Їй за ласку дякував красненько:
«Як до хати гостя привела ти,
Мусиш йому постелю послати».

А дівчина — господиня дбала,
М'яко й пухко постелю послала,
Дала гостю випити чарчину
Й побажала доброго спочину.

Сама взяла з столу яру свічку,
Тихо вийшла у свою світличку.
«Вернись, вернись, господине-душко,
Внеси мені ще одну подушку».

Все зробила вона, як велів я,
Підмостила мені в узголів'я;
Я хорошу привернув до серця —
Поцілую, сердься чи не сердься!

«Не руш мене, юначе-гультяю,
Чи не знаєш доброго звичаю?
Коли мене ти по правді любиш,
То віночка мого не погубиш!»

В неї очі — зорі серед ночі,
В неї коси — золоті розчоси,
В неї личко із лілей і лала,
У дівчини, що постелю слала.

В неї груди — два сугірки сніжні,
В неї руки ласкаві та ніжні,
В неї тіло п'янкіше від хмелю,
У дівчини, що слала постелю.

Я дівчину цілую-милую,
Вона вщухла за хвилю малую,
Вона мою воленьку вволила
І зо мною ложе поділила...

Як устав я рано-пораненьку,
Їй за ласку дякував красненько.
Плаче мила, руки заломила:
«Ой світе ж мій, що я наробила!»

«Не плач мила, не мийся сльозою,
Будеш мені вірною жоною,
Будем, серце, вкупі вікувати,
Будеш мені щодня постіль слати.

Втерла мила заплакані очки,
Сіла шити милому сорочки...
Ший здорова, моя зоре ясна,
Нехай буде твоя доля щасна!

Не забуду, доки живий буду,
Ту дівчину, золоту рибчину,
Що в пригоді мене врятувала,
Що в дорозі постелю послала.

БЕРНАР де ВАНТАДУР (1140–1195)

НА СЕРЦІ В МЕНЕ

На серці в мене стільки радості,
Що змінює вона Природу.
Мені мороз здається квітом
Червоним, білим і злотистим.

З поривом вітру та дощем
Стає ще більше в мене щастя.
Тому і кращає мій спів,
І дужчає моє Надбання.

На серці в мене стільки ніжності,
І радості, й кохання,
Що паморозь здається квітом,
А сніг — розмаєм.

З французької переклав
ВСЕВОЛОД ТКАЧЕНКО

ПОЛЬ ВЕРЛЕН (1844–1896)

НЕДБАЛІ

— На зло судьбі ревнивій, заздрій
Помрем разом! Чи є в нас настрій?
— Боронь нас, Боже, від гріха!
— Гріха нема. Вквітчавши скроні,

Помрем, як у «Декамероні».
— Чудний коханець... Ха-ха-ха!
— Коханець з мене непоганий
І, може, навіть бездоганний.

Як хочте, разом помремо!
— Ви справді вмієте кохати,
Але незгірше й насміхати...
Та краще вже помовчимо!

Отак Тірсис і Доррмена
Рядком, рамено до рамена,
Сиділи в парку, де глухі
Сміялись фавни. І даремно

Відклали смерть таку приємну
Чудні коханці... Хі-хі-хі!

З шотландської та французької
переклав МИКОЛА ЛУКАШ

Фото: Микола Тараненко